

1. Samuelova

¹ Bijaše jedan èovjek iz Ramatajim-Sofima, iz gore Jefremove, kojemu ime bješe Elkana sin Jeroama, sina Eliva, sina Tova, sina Sufova, Efraæanin.

² I imaše dvije žene, jednoj bješe ime Ana a drugoj Fenina; i Fenina imaše djece, a Ana nemaše djece.

³ I iđaše taj èovjek svake godine iz svojega grada da se pokloni i prinese žrtvu Gospodu nad vojskama u Silom; a ondje bijahu dva sina Ilijeva, Ofnije i Fines, sveštenici Gospodnji.

⁴ I jedan dan kad Elkana prinese žrtvu, dade Fenini ženi svojoj i svijem sinovima njezinijem i kæerima njezinijem po dio;

⁵ Ani pak dade dva dijela, jer ljubljaše Anu, a njoj Gospod bješe zatvorio matericu.

⁶ I protivnica je njezina vrlo cvijeljaše prkoseæi joj što joj Gospod bješe zatvorio matericu.

⁷ Tako èinjaše Elkana svake godine, i Ana hođaše u dom Gospodnji, a ona je cvijeljaše, te plakaše i ne jeđaše.

⁸ A Elkana muž njezin reèe joj jednom: Ana, zašto plaèeš? i zašto ne jedeš? i zašto je srce tvoje neveselo? Nijesam li ti ja bolji nego deset sinova?

⁹ A Ana usta, pošto jedoše i piše u Silomu; a Ilije sveštenik sjeđaše na stolici na pragu doma Gospodnjega.

¹⁰ I ona tužna u srcu pomoli se Gospodu plaèuæi mnogo.

¹¹ I zavjetova se govoreæi: Gospode nad vojskama! ako pogledaš na muku sluškinje svoje, i opomeneš me se, i ne zaboraviš sluškinje svoje, nego daš sluškinji svojoj muško èedo, ja æu ga dati Gospodu dokle je god živ, i britva neæe prijeæi preko glave njegove.

¹² I kad se ona dugo moljaše pred Gospodom, Ilije motraše na usta njezina.

¹³ Ali Ana govoraše u srcu svojem, usta joj se samo micahu a glas joj se ne èujaše; stoga Ilije pomisli da je pijana.

¹⁴ Pa joj reèe Ilije: dokle æeš biti pijana? otrijezni se od vina svojega.

¹⁵ Ali Ana odgovori i reèe: nijesam pijana, gospodaru, nego sam žena tužna u srcu; nijesam pila vina ni silovita piæa; nego izlijevam dušu svoju pred Gospodom.

¹⁶ Nemoj jednaèiti sluškinje svoje s nevaljalom ženom; jer sam od velike tuge i žalosti svoje govorila dosad.

¹⁷ Tada odgovori Ilije i reèe: idi s mirom; a Bog Izrailjev da ti ispuni molbu, za što si ga molila.

¹⁸ A ona reèe: neka nađe sluškinja tvoja milost pred tobom! Tada otide žena svojim putem, i jede, i lice joj ne bješe više kao prije.

¹⁹ I sjutradan uraniše, i pokloniše se Gospodu, i vratiše se i dođoše kuæi svojoj u Ramat. I Elkana pozna Anu ženu svoju, i Gospod se opomenu nje.

²⁰ I kad bi vrijeme pošto Ana zatrudnje rodi sina, i nadje mu ime Samuilo, jer, reèe, isprosih

ga u Gospoda.

²¹ Potom pođe onaj èovjek Elkana sa svojim domom svojim da prinese Gospodu godišnju žrtvu i zavjet svoj.

²² Ali Ana ne pođe, jer reèe mužu svojemu: dokle odojim dijete, onda æu ga odvesti da izide pred Gospoda i ostane ondje dovijeka.

²³ I reèe joj Elkana muž njezin: èini kako ti drago; ostani dokle ga ne odojiš; samo da hoæe Gospod ispuniti rijeè svoju. I tako žena osta; i dojaše sina svojega dokle ga ne odoji.

²⁴ A kad ga odoji, odvede ga sa sobom uzevši tri teleta i efu brašna i mijeh vina, i uvede ga u dom Gospodnji u Silomu; a dijete bijaše još malo.

²⁵ I zaklaše tele, i dovedoše dijete k Iliju.

²⁶ I ona reèe: èuj gospodaru, kako je živa duša tvoja, gospodaru, ja sam ona žena koja je stajala ovdje kod tebe moleæi se Gospodu.

²⁷ Molih se za ovo dijete, i ispuni mi Gospod molbu moju, za što sam ga molila.

²⁸ Zato i ja dajem njega Gospodu, dokle je god živ, da je dat Gospodu. I pokloniše se ondje Gospodu.

2

¹ I Ana se pomoli i reèe: razveseli se srce moje u Gospodu; podiže se rog moj u Gospodu; otvoriše se usta moja na neprijatelje moje, jer sam radosna radi spasenja tvojega.

² Nema svetoga kao što je Gospod; jer nema drugoga osim tebe; i nema stijene kao što je Bog naš.

³ Ne govorite više ponosito, i neka ne izlaze iz usta vaših riječi oholo; jer je Gospod Bog koji sve zna, i on udešava namjere.

⁴ Luk junacima slomi se, i iznemogli opasaše se snagom.

⁵ Koji bijahu siti, naimaju se za hljeb; a koji bijahu gladni, nijesu više; i nerotkinja rodi sedmoro, a koja imaše djece, iznemože.

⁶ Gospod ubija, i oživljuje; spušta u grob, i izvlaèi.

⁷ Gospod siromaši, i bogati; ponižuje, i uzvišuje.

⁸ Siromaha podiže iz praha, i iz bunjišta uzvišuje ubogoga da ga posadi s knezovima, i daje im da naslijede prijesto slave; jer su Gospodnji temelji zemaljski, i na njima je osnovao vasiljenu.

⁹ Saèuvaæe noge milijeh svojih, a bezbožnici æe umuknuti u mraku; jer svojom snagom neæe èovjek nadjaèati.

¹⁰ Koji se suprote Gospodu, satraæe se; na njih æe zagrmjeti s neba; Gospod æe suditi krajevima zemaljskim, i daæe snagu caru svojemu, i uzvisiaæe rog pomazaniku svojemu.

¹¹ Potom otide Elkana u Ramat kuæi svojoj, a dijete služaše Gospodu pred Ilijem sveštenikom.

¹² A sinovi Ilijevi bijahu nevaljali, i ne znadjahu za Gospoda.

¹³ Jer u tijeh sveštenika bješe obièaj prema narodu: kad ko prinošaše žrtvu, dolazaše momak sveštenikov dok se kuhaše meso s viljuškama trokrakim u ruci,

¹⁴ I zabadaše u sud, ili u kotao, ili u tavu,

ili u lonac, i što se god nabode na viljuške uzimaše sveštenik. Tako èinjahu svemu Izrailju koji dolazaše u Silom.

¹⁵ Tako i prije nego bi zapalili salo, došao bi momak sveštenikov, te bi rekao èovjeku koji pri-nošaše žrtvu: daj meso da ispeèem svešteniku, jer ti neæu primiti mesa kuhana, nego sirovo.

¹⁶ Ako bi mu tada èovjek odgovorio: neka se prvo zapali salo, pa onda uzmi što ti god duša želi; on bi rekao: ne, nego daj sada, ako li ne daš, uzeæu silom.

¹⁷ I grijeh onijeh mladiæa bijaše vrlo velik pred Gospodom, jer ljudi ne marahu za prinos Gospodnji.

¹⁸ A Samuilo služaše pred Gospodom još dijete u opleæku lanenom.

¹⁹ A mati mu naèini mali plašt i donese mu, i tako èinjaše svake godine dolazeæi s mužem svojim da prinese žrtvu godišnju.

²⁰ A Ilije blagoslovi Elkanu i ženu njegovu govoreæi: Gospod da ti da poroda od te žene za ovoga kojega je dala Gospodu! I otidoše u svoje mjesto.

²¹ I Gospod pohodi Anu, i ona zatrudnje i rodi tri sina i dvije kæeri. A dijete Samuilo rastijaše pred Gospodom.

²² A Ilije bijaše vrlo star, i èu sve što èinjahu sinovi njegovi svemu Izrailju, i kako spavahu sa ženama koje dolazahu gomilama na vrata šatora od sastanka.

²³ I govoraše im: zašto to radite? jer èujem zle rijeèi o vama od svega naroda.

²⁴ Nemojte, djeco moja; jer nije dobro što

èujem; otpađujete narod Gospodnji.

²⁵ Kad èovjek zgriješi èovjeku, sudijaè mu sudija; ali kad ko zgriješi Gospodu, ko æe moliti za nj? Ali ne poslušaaè oca svojega, jer Gospod šæaaè da ih ubije.

²⁶ A dijete Samuilo rastijaèe i bijaèe mio i Gospodu i ljudima.

²⁷ Tada doèe èovjek Božji k Iliju, i reèe mu: ovako veli Gospod: ne javih li se domu oca tvojega, kad bijahu u Misiru u kuæi Faraonovoj?

²⁸ I izabrah ga između svijeh plemena Izrailjevijeh sebi za sveštenika da prinosi žrtve na oltaru mojem i da kadi kadom i nosi opleæk pred a mnom, i dadoh domu oca tvojega sve žrtve ognjene sinova Izrailjevijeh?

²⁹ Zašto gazite žrtvu moju i prinos moj, koje sam zapovjedio da se prinose u šatoru? i paziš sinove svoje veæma nego mene, da se gojite prvinama svijeh prinosa Izrailja naroda mojega?

³⁰ Zato Gospod Bog Izrailjev kaèe: rekao sam doista: dom tvoj i dom oca tvojega služiaèe pred a mnom dovijeka; ali kaèe Gospod: neæe biti tako, jer one æu poštovati koji mene poštuju, a koji mene preziru, biaèe prezreni.

³¹ Gle, idu dani, kad æu odsjeæi tebi ruku i ruku domu oca tvojega, da ne bude starca u domu tvojem.

³² I vidjeæeš nevolju u šatoru mjesto svega dobra što je Gospod èinio Izrailju; neæe biti starca u domu tvojem dovijeka.

³³ A koga od tvojih ne istrijebim ispred oltara svojega, onaj æe ostati da ti èile oèi i da ti

se cvijeli duša; i sav podmladak doma tvojega umiraæe u najboljim godinama.

³⁴ I ovo da ti je znak što æe doæi na oba sina tvoja, na Ofnija i Finesa: u jedan dan poginuæe obojica.

³⁵ A sebi æu podignuti sveštenika vjerna, on æe raditi po srcu mojemu i po duši mojoj; i sazidaæu mu tvrd dom, i on æe hoditi pred pomazanikom mojim vazda.

³⁶ I ko ostane od doma tvojega, doæi æe da mu se pokloni za srebrn novac i za komad hljeba, i govoriæe: primi me u kaku službu svešteniku da imam komad hljeba.

3

¹ A dijete Samuilo služaše Gospodu pred Ilijem; i rijeè Gospodnja bješe rijetka u ono vrijeme, i ne javljahu se utvare.

² Jednom u to vrijeme Ilije ležaše na svom mjestu; a oèi mu poèinjahu tamnjeti te ne mogaše vidjeti;

³ I Samuilo ležaše u domu Gospodnjem gdje bijaše kovèeg Božji, i žišci Gospodnji još ne bjehu pogašeni.

⁴ I viknu Gospod Samuila, a on reèe: evo me.

⁵ I pritrèa k Iliju, i reèe mu: evo me, što si me zvao? A on reèe: nijesam te zvao, idi lezi. I on otide i leže.

⁶ A Gospod opet viknu Samuila, i Samuilo usta, i otide k Iliju, i reèe: evo me, što si me zvao? A on reèe: nijesam te zvao, sine; idi lezi.

⁷ A Samuilo još ne poznavашe Gospoda, i još mu ne bješe javljena rijeè Gospodnja.

⁸ Tada opet viknu Gospod Samuila treæi put, i on usta i otide k Iliju, i reèe: evo me, što si me zvao? Tada razumje Ilije da Gospod zove dijete.

⁹ I reèe Ilije Samuilu: idi lezi; a ako te zovne, a ti reci: govori Gospode, èuje sluga tvoj. I Samuilo otide, i leže na svoje mjesto.

¹⁰ A Gospod dođe i stade; i zovnu kao prije: Samuilo! Samuilo! A Samuilo reèe: govori, èuje sluga tvoj.

¹¹ I reèe Gospod Samuilu: evo uèiniæu nešto u Izrailju da æe zujati oba uha svakome ko èuje.

¹² U taj dan æu uèiniti Iliju sve što sam govorio za kuæu njegovu, od poèetka do kraja.

¹³ Jer sam mu javio da æu suditi domu njegovu dovijeka za nevaljalstvo, za koje je znao da njim navlaèe na se prokletstvo sinovi njegovi, pa im nije zabranio.

¹⁴ Zato se zakleh domu Ilijevu da se neæe oèistiti nevaljalstvo doma Ilijeva nikakvom žrtvom ni prinosom dovijeka.

¹⁵ I Samuilo spava do jutra, pa otvori vrata doma Gospodnjega. Ali se bojaše Samuilo kazati Iliju za utvaru.

¹⁶ A Ilije zovnu Samuila i reèe: Samuilo, sine! A on reèe: evo me.

¹⁷ A on reèe: kakve su rijeèi što ti je kazao? nemoj zatajiti od mene; tako ti uèinio Bog i tako ti dodao, ako zatajiš od mene što god što ti je kazao.

¹⁸ I Samuilo mu kaza sve, i ništa ne zataji od njega. A on reèe: Gospod je, neka èini što mu je volja.

¹⁹ A Samuilo rastijaše, i Gospod bijaše s njim,

i ne pusti da padne na zemlju nijedna rijeè njegova.

²⁰ I sav Izrailj od Dana do Virsaveje pozna da je Samuilo vjeran prorok Gospodnji.

²¹ I Gospod se stade opet javljati u Silomu, jer se Gospod javljaše Samuilu u Silomu rijeèju Gospodnjom.

4

¹ I što reèe Samuilo, zbi se svemu Izrailju. Jer Izrailj izide na vojsku na Filisteje, i stadoše u oko kod Even-Ezera, a Filisteji stadoše u oko u Afeku.

² A Filisteji se uvrstaše prema Izrailju, i kad se otvori boj, razbiše Filisteji Izrailja, i izgibe ih u boju u polju oko èetiri tisuæe ljudi.

³ I kad narod dođe u oko, rekoše starješine Izrailjeve: zašto nas danas razbi Gospod pred Filistejima? da donesemo iz Siloma kovèeg zavjeta Gospodnjega, da bude među nama i izbavi nas iz ruku neprijatelja naših.

⁴ I narod posla u Silom da donesu odande kovèeg zavjeta Gospoda nad vojskama, koji sjedi na heruvimima; a bijahu ondje kod kovèega zavjeta Gospodnjega dva sina Ilijeva, Ofnije i Fines.

⁵ A kad dođe kovèeg zavjeta Gospodnjega u oko, povika sav Izrailj od radosti da zemlja zajeàa.

⁶ A Filisteji èuvši veselu viku rekoše: kakva je to vika vesela u okolu Jevrejskom? I razumješe da je došao kovèeg Gospodnji u oko njihov.

⁷ I uplašiš se Filisteji kad rekoše: Bog je došao u oko. I govorahu: teško nama! jer to nije bivalo prije.

⁸ Teško nama! ko æe nas izbaviti iz ruku tih silnijeh bogova? to su bogovi što pobiše Misirce u pustinji svakojakim mukama.

⁹ Ohrabrite se, i budite ljudi, o Filisteji! da ne služite Jevrejima kao što su oni vama služili; budite ljudi, i udrite.

¹⁰ I Filisteji udariše, i Izrailjci se opet razbiše i pobjegoše k šatorima svojim; i boj bješe vrlo velik, jer pade iz Izrailja trideset tisuæa pješaka.

¹¹ I kovèeg Božji bi otet, i dva sina Ilijeva Ofnije i Fines pogiboše.

¹² A jedan između sinova Venijaminovih pobježe iz boja, i dođe u Silom isti dan razdrtijeh haljina i glave posute prahom.

¹³ I kad dođe, gle, Ilije sjeđaše na stolici ukraj puta pogledajuæi; jer srce njegovo bijaše u strahu za kovèeg Božji. I došav onaj èovjek u grad kaza glase, i stade vika svega grada.

¹⁴ A Ilije èuvši viku reèe: kakva je to vreva? I èovjek brže dotrèa da javi Iliju.

¹⁵ A Iliju bijaše devedeset i osam godina, i oèi mu bijahu potamnjele, te ne mogaše vidjeti.

¹⁶ I reèe èovjek Iliju: ja idem iz boja, utekoh danas iz boja. A on reèe: šta bi, sine?

¹⁷ A glasnik odgovarajuæi reèe: pobježe Izrailj ispred Filisteja, i izgibe mnogo naroda, i oba sina tvoja pogiboše, Ofnije i Fines, i kovèeg Božji otet je.

¹⁸ A kad spomenu kovèeg Božji, pade Ilije sa

stolice nauznako kod vrata i slomi vrat i umrije, jer bijaše èovjek star i težak. On bi sudija Izrailju èetrdeset godina.

¹⁹ A snaha njegova, žena Finesova, bijaše trudna i na tom doba, pa èuvši glas da je kovèeg Božji otet i da joj je poginuo svekar i muž, savi se i porodi, jer joj dođoše bolovi.

²⁰ I kad umiraše, rekoše joj koje stajahu kod nje: ne boj se, rodila si sina. Ali ona ne odgovori, niti hajaše za to.

²¹ Nego djetetu nadje ime Ihavod govoreæi: otide slava od Izrailja; jer kovèeg Božji bi otet, i svekar joj i muž pogiboše.

²² Zato reèe: otide slava od Izrailja; jer bi otet kovèeg Božji.

5

¹ A Filisteji uzeše kovèeg Božji, i odnesoše iz Even-Ezera u Azot.

² I uzevši Filisteji kovèeg Božji unesoše ga u dom Dagonov, i namjestiše ga do Dagona.

³ A sjutradan kad ustaše Azoæani rano, a to Dagon ležaše nièice na zemlji pred kovèegom Gospodnjim; i oni uzeše Dagona i metnuše ga opet na njegovo mjesto.

⁴ A kad sjutradan rano ustaše, gle, opet Dagon ležaše nièice na zemlji pred kovèegom Gospodnjim, a glava Dagonu i obje ruke otsjeèene bijahu na pragu; samo trup od Dagona bješe ostao.

⁵ Zato sveštenici Dagonovi i koji god ulaze u dom Dagonov ne staju na prag Dagonov u Azotu do danas.

⁶ Tada oteža ruka Gospodnja Azoæanima, i moraše ih i udaraše ih šuljevima u Azotu i međama njegovijem.

⁷ A kad Azoæani vidješe šta je, rekoše: da ne stoji kod nas kovèeg Boga Izrailjeva; jer je ruka njegova teška nad nama i nad Dagonom bogom našim.

⁸ I poslaše, te sabraše k sebi sve knezove Filistejske, i rekoše im: što æemo èiniti s kovèegom Boga Izrailjeva? A oni rekoše: da se prenese u Gat kovèeg Boga Izrailjeva. I prenesoše kovèeg Boga Izrailjeva.

⁹ A kad ga prenesoše, bi ruka Gospodnja na gradu s mukom vrlo velikom, i stade biti građane od maloga do velikoga, i dođoše na njih tajni šuljevi.

¹⁰ Zato poslaše kovèeg Božji u Akaron; a kad dođe kovèeg Božji u Akaron, povikaše Akaronjani govoreæi: donesoše k nama kovèeg Boga Izrailjeva da pomori nas i naš narod.

¹¹ Zato poslaše, te sabraše sve knezove Filistejske, i rekoše: pošljite kovèeg Boga Izrailjeva neka se vrati na svoje mjesto, da ne pomori nas i naroda našega. Jer bijaše smrtna strah po cijelom gradu, i vrlo teška bijaše ruka Gospodnja ondje.

¹² Jer ljudi koji ostajahu živi bolovahu od šuljeva tako da se vika u gradu podizaše do neba.

6

¹ I bijaše kovèeg Gospodnji u zemlji Filistejskoj sedam mjeseca.

² Tada dozvaše Filisteji sveštenike i vraèe, pa im rekoše: šta æemo èiniti s kovèegom Gospodnjim? nauèite nas kako æemo ga poslati natrag na njegovo mjesto.

³ A oni rekoše: ako æete natrag poslati kovèeg Boga Izrailjeva, ne šalžite ga prazna, nego uza nj podajte prinos za grijeh; tada æete ozdraviti i doznaæete zašto se ruka njegova nije odmakla od vas.

⁴ A oni rekoše: kakav æemo mu dati prinos za grijeh? A oni rekoše: prema broju kneževina Filistejskih pet zlatnijeh šuljeva i pet zlatnijeh miševa; jer je zlo jednako na svjema vama i na knezovima vašim.

⁵ Naèinite dakle slike od svojih šuljeva i slike od miševa koji kvare zemlju, i podajte slavu Bogu Izrailjevu. Može biti da æe ulakšati ruku svoju nad vama i nad bogovima vašim i nad zemljom vašom.

⁶ I zašto biste bili uporna srca kao što bijahu uporna srca Misirci i Faraon? i pošto uèini èudesa na njima, eda li ih tada ne pustiše, te otidoše?

⁷ Zato naèinite jedna kola nova, i uzmite dvije krave dojllice, na kojima još nije bio jaram, pa upregnite krave u kola, a telad njihovu odvedite od njih kuæi.

⁸ Pa uzmite kovèeg Gospodnji i metnite ga na kola; a zaklade zlatne što æete mu dati za grijeh metnite u kovèežiæ pokraj njega, i pustite ga neka ide.

⁹ I gledajte: ako pođe putem k meði svojoj u Vet-Semes, on nam je uèinio ovo veliko zlo; ako

li ne poče tako, onda æemo znati da nas se nije dohvatila ruka njegova, nego nam se dogodilo sluèajno.

¹⁰ I uèiniše tako oni ljudi; i uzevši dvije krave dojilice upregoše ih u kola, a telad njihovu zatvoriše kod kuæe.

¹¹ I metnuše kovèeg Gospodnji na kola, i mali kovèežiæ s mišima zlatnijem i sa slikama svojih šuljeva.

¹² I počošè krave pravo putem u Vet-Semes, i jednako iðahu istijem putem muèuæi i ne svræuæi ni nadesno ni nalijevo; a knezovi Filistejski iðahu za njima do međe Vet-Semeske.

¹³ A Vet-Semešani žnjahu pšenicu u dolini, i podigavši oèi svoje vidješe kovèeg, i obradovaše se vidjevši ga.

¹⁴ I dođošè kola na njivu Isusa Vet-Semešanina, i stadoše ondje. A bijaše ondje velik kamen; i iscjepaše drva od kola, i prinesošè one krave na žrtvu paljenicu Gospodu.

¹⁵ A Leviti snimivši kovèeg Gospodnji i kovèežiæ što bješe pokraj njega, u kojem bijahu zakladi zlatni, metnuše na onaj veliki kamen; a ljudi iz Vet-Semesa gotoviše žrtve paljenice i prinosišè žrtve Gospodu onaj dan.

¹⁶ A to vidjevši pet knezova Filistejskih vratiše se u Akaron isti dan.

¹⁷ A ovo bjehu zlatni šuljevi koje dadoše Filisteji Gospodu za grijeh: za Azot jedan, za Gazu jedan, za Askalon jedan, za Gat jedan, za Akaron jedan.

¹⁸ I miši zlatni bjehu prema broju svijeh gradova Filistejskih, u pet kneževina, svijeh zi-

danijeh gradova i sela neograđenijeh do velikoga kamena, na koji metnuše kovèeg Gospodnji, i koji je i danas u polju Isusa Vet-Semešanina.

¹⁹ Ali pobi Gospod neke između Vet-Semešana koji zagledaše u kovèeg Gospodnji, i pobi iz naroda pedeset tisuæa i sedamdeset ljudi. I plaka narod što ga Gospod udari velikom pogibljju.

²⁰ I ljudi iz Vet-Semesa rekoše: ko može ostati pred tijem Gospodom Bogom svetijem? i ka kome æe otiæi od nas?

²¹ I poslaše poslanike k stanovnicima Kirijat-Jarimskim govoreæi: donesoše natrag Filisteji kovèeg Gospodnji, hodite, odnesite ga k sebi.

7

¹ Tada doðoše ljudi iz Kirijat-Jarima, i uzeše kovèeg Gospodnji, i odnesoše ga u kuæu Avinadavovu na brdu, a Eleazara sina njegova posvetiše da èuva kovèeg Gospodnji.

² A kad kovèeg osta u Kirijat-Jarimu, proðe mnogo vremena, dvadeset godina, i plakaše sav dom Izrailjev za Gospodom.

³ A Samuilo reèe svemu domu Izrailjevu govoreæi: ako se svijem srcem svojim obraæate ka Gospodu, povrzite tuðe bogove između sebe i Astarote, i spremite srce svoje za Gospoda, njemu jedinomu sluþite, pa æe vas izbaviti iz ruku Filistejskih.

⁴ I povrgoše sinovi Izrailjevi Vale i Astarote, i sluþiše Gospodu jedinomu.

⁵ Potom reèe Samuilo: skupite svega Izrailja u Mispu, da se pomolim Gospodu za vas.

⁶ I skupiše se u Mispu, i crpuæi vodu proljevaše pred Gospodom, i postiše onaj dan, i ondje rekoše: sagriješismo Gospodu. I Samuilo suđaše sinovima Izrailjevijem u Mispi.

⁷ A Filisteji kad èuše da su se sinovi Izrailjevi skupili u Mispu, izidoše knezovi Filistejski na Izrailja. A kad to èuše sinovi Izrailjevi, uplašiše se od Filisteja.

⁸ I rekoše sinovi Izrailjevi Samuilu: ne prestaj vapiti za nas ka Gospodu Bogu našem, eda bi nas izbavio iz ruku Filistejskih.

⁹ Tada Samuilo uze jedno jagnje odojèe, i prinese ga svega Gospodu na žrtvu paljenicu; i vapi Samuilo ka Gospodu za Izrailja, i usliši ga Gospod.

¹⁰ I kad Samuilo prinošaše žrtvu paljenicu, približiše se Filisteji da udare na Izrailja; ali zagrmje Gospod grmljavinom velikom u onaj dan na Filisteje i smete ih, i biše pobijeni pred Izrailjem.

¹¹ A Izrailjci izidoše iz Misper, i potjeraše Filisteje, i biše ih do pod Vet-Har.

¹² Tada uze Samuilo kamen, i metnu ga između Misper i Sena, i nazva ga Even-Ezer, jer reèe: dovde nam Gospod pomože.

¹³ Tako biše pokoreni Filisteji, i više ne dolaziše na meðu Izrailjevu. I ruka Gospodnja bješe protiv Filisteja svega vijeka Samuilova.

¹⁴ I povратиše se Izrailju gradovi, koje bjehu uzeli Filisteji Izrailju, od Akarona do Gata, i međe njihove izbavi Izrailj iz ruku Filistejskih; i bi mir meðu Izrailjem i Amorejima.

¹⁵ A Samuilo suđaše Izrailju svega vijeka svojega.

¹⁶ I iduæi svake godine obilažaše Vetilj i Galgal i Mispu, i suđaše Izrailju u svijem tijem mjestima.

¹⁷ Potom se vraæaše u Ramu, jer ondje bijaše kuæa njegova, i suđaše ondje Izrailju, i ondje naèini oltar Gospodu.

8

¹ A kad Samuilo ostarje, postavi sinove svoje za sudije Izrailju.

² A ime sinu njegovu prvencu bješe Joilo, a drugomu Avija, i suđahu u Virsaveji.

³ Ali sinovi njegovi ne hođahu putovima njegovijem, nego udariše za dobitkom, i primahu poklone i izvrtahu pravdu.

⁴ Tada se skupiše sve starješine Izrailjeve i dođoše k Samuilu u Ramu.

⁵ I rekoše mu: eto, ti si ostario, a sinovi tvoji ne hode tvojim putovima: zato postavi nam cara da nam sudi, kao što je u svijeh naroda.

⁶ Ali Samuilu ne bi po volji što rekoše: daj nam cara da nam sudi. I Samuilo se pomoli Gospodu.

⁷ A Gospod reèe Samuilu: poslušaj glas narodni u svemu što ti govore; jer ne odbaciše tebe, nego mene odbaciše da ne carujem nad njima.

⁸ Kako èiniše od onoga dana kad ih izvedoh iz Misira do danas, i ostaviše me i služiše drugim bogovima, po svijem tijem djelima èine i tebi.

⁹ Zato sada poslušaj glas njihov; ali im dobro zasnvedoèi i kaži naèin kojim æe car carovati nad njima.

10 I kaza Samuilo sve rijeèi Gospodnje narodu koji iskaše od njega cara;

11 I reèe: ovo æe biti naèin kojim æe car carovati nad vama: sinove vaše uzimaæe i metati ih na kola svoja i meðu konjike svoje, i oni æe trèati pred kolima njegovijem;

12 I postaviæe ih da su mu tisuæenici i pedesetnici, i da mu oru njive i žnju ljetinu, i da mu grade ratne sprave i što treba za kola njegova.

13 Uzimaæe i kæeri vaše da mu grade mirisne masti i da mu budu kuharice i hljebarice.

14 I njive vaše i vinograde vaše i maslinike vaše najbolje uzimaæe i razdavati slugama svojim.

15 Uzimaæe desetak od usjeva vaših i od vinograda vaših, i davaæe dvoranima svojim i slugama svojim.

16 I sluge vaše i sluškinje vaše i mladiæe vaše najljepše i magarce vaše uzimaæe, i obrtati na svoje poslove.

17 Stada æe vaša desetkovati i vi æete mu biti robovi.

18 Pa æete onda vikati radi cara svojega, kojega izabrate sebi; ali vas Gospod neæe onda uslišiti.

19 Ali narod ne htje poslušati rijeèi Samuilovijeh, i rekoše: ne, nego car neka bude nad nama,

20 Da budemo i mi kao svi narodi; i neka nam sudi car naš i ide pred nama i vodi naše ratove.

21 A Samuilo èuvši sve rijeèi narodne, kaza ih Gospodu.

22 A Gospod reèe Samuilu: poslušaj glas njihov, i postavi im cara. I Samuilo reèe Izrailjcima: idite svaki u svoj grad.

9

¹ A bješe jedan èovjek od plemena Venijaminova, kojemu ime bješe Kis, sin Avila, sina Serora, sina Vehorata, sina Afije, sina jednoga èovjeka od plemena Venijaminova, hrabar junak.

² On imaše sina po imenu Saula, koji bješe mlad i lijep da ne bješe ljepšega od njega među sinovima Izrailjevijem, a glavom bješe viši od svega naroda.

³ A Kisu ocu Saulovu nesta magarica, pa reèe Kis Saulu sinu svojemu: uzmi sa sobom jednoga momka, pa ustani i idi te traži magarice.

⁴ I on prođe goru Jefremovu, i prođe zemlju Salisku; ali ne nađoše; pa prođoše i zemlju Salimsku, i ne bješe ih; pa prođoše i zemlju Venijaminovu, i ne nađoše.

⁵ A kad dođoše u zemlju Sufsku, reèe Saul momku svojemu koji bijaše s njim: hajde da se vratimo, da se ne bi otac okanio magarica i zabrinuo se za nas.

⁶ A on mu reèe: evo, u ovom gradu ima èovjek Božji, kojega veoma poštuju; što god kaže sve se zbiva; hajdemo k njemu, može biti da æe nas uputiti kuda bismo išli.

⁷ A Saul reèe momku svojemu: hajde da idemo; ali šta æemo odnijeti èovjeku? jer nam je hljeba nestalo u torbama, a dara nemamo da odnesemo èovjeku Božijemu. Šta imamo?

⁸ A momak opet odgovarajuæi reèe Saulu: eto u mene èetvrt sikla srebra; to da dam èovjeku Božijemu da nas uputi.

⁹ A u staro vrijeme ko bi išao da pita Boga

govoraše: hajde da idemo k vidiocu. Jer ko se sada zove prorok u staro se vrijeme zvaše vidjelac.

¹⁰ I Saul reče momku svome: dobro veliš; hajde da idemo. I pođoše u grad gdje bješe èovjek Božji.

¹¹ I kad iđahu uz brdo gradsko, sretoše djevojke koje izlažahu da zahvataju vodu, pa im rekoše: je li tu vidjelac?

¹² A one odgovarajuæi rekoše: jest, eto pred tobom; pohitaj, jer je danas došao u grad, jer danas narod ima žrtvu na gori.

¹³ Kako uđete u grad, naæi æete ga prije nego pođe na goru da jede; jer narod neæe jesti dokle on ne dođe, jer on treba da blagoslovi žrtvu, pa onda æe zvanice jesti; zato idite, jer æete ga sada naæi.

¹⁴ I otidoše u grad; a kad dođoše usred grada, gle, Samuilo polazeæi na goru srete ih.

¹⁵ A Gospod bješe objavio Samuilu dan prije nego dođe Saul, rekavši:

¹⁶ Sjutra u ovo doba poslaæu k tebi jednoga èovjeka iz zemlje Venijaminove, njega pomaži da bude vođ narodu mojemu Izrailju, i on æe izbaviti moj narod iz ruku Filistejskih. Jer pogledah na narod svoj, jer vika njegova dođe do mene.

¹⁷ I kad Samuilo ugleda Saula, reče mu Gospod: eto èovjeka za kojega ti rekoh; taj æe vladati mojim narodom.

¹⁸ I Saul pristupi k Samuilu na vratima, i reče: kaži mi, gdje je kuæa vidioèeva?

¹⁹ A Samuilo odgovori Saulu i reče: ja sam

vidjelac. Hajde preda mnom na goru, i danas æete sa mnom jesti; a sutra æu te otpustiti, i što ti je god u srcu, kazaæu ti.

²⁰ A za magarice, kojih ti je nestalo prije tri dana, ne brini se; jer su se našle. I èije æe biti sve što je najbolje u Izrailju? eda li ne tvoje i svega doma oca tvojega?

²¹ A Saul odgovori i reèe: nijesam li od plemena Venijaminova, najmanjega plemena Izrailjeva, i dom moj najmanji između svijeh domova plemena Venijaminova? što mi dakle govoriš tako?

²² A Samuilo uze Saula i njegova momka, i odvede ih u sobu, i posadi ih u zaèelje među zvanicama kojih bješe do trideset ljudi.

²³ I Samuilo reèe kuharu: donesi dio koji ti dadoh i za koji ti rekoh: ostavi ga kod sebe.

²⁴ Tada donese kuhar pleæe i što bješe na njemu; a Samuilo ga metnu pred Saula, i reèe: evo što je ostalo, uzmi preda se, te jedi, jer je saèuvano doslije za tebe, kad rekoh: pozvao sam narod. Tako jede Saul sa Samuilom onaj dan.

²⁵ Potom siðoše s gore u grad, i Samuilo se razgovara sa Saulom na krovu.

²⁶ A ujutru uraniše, i kad svitaše, zovnu Samuilo Saula na krov, i reèe mu: digni se, da te otpustim. I kad se diže Saul, izidoše obojica, on i Samuilo.

²⁷ I kad doðoše na kraj grada, reèe Samuilo Saulu: reci momku neka ide naprijed i on proðe naprijed a ti stani malo da ti javim rijeè Božiju.

10

¹ Tada Samuilo uze uljanicu, i izli mu ulje na glavu, pa ga cjelova, i reèe mu: eto, nije li te pomazao Gospod nad našljedstvom svojim da mu budeš vođ?

² Kad otideš danas od mene, naæi æeš dva èovjeka kod groba Rahiljina u kraju Venijaminovu u Selsi, koji æe ti reæi: našle su se magarice, koje si pošao da tražiš, i evo otac tvoj ne mareæi za magarice zabrinuo se za vas govoreæi: šta æu èiniti poradi sina svojega?

³ I otišavši odande dalje kad dođeš u ravnicu Tavorsku, srešæe te ondje tri èovjeka iduæi k Bogu u Vetilj, noseæi jedan tri jareta, a drugi noseæi tri hljeba, a treæi noseæi mješinu vina.

⁴ Pa æe te upitati za zdravlje, i daæe ti dva hljeba, koje primi iz ruku njihovijeh.

⁵ Potom æeš doæi na hum Božji, gdje je straža Filistejska, i kad uđeš u grad, srešæe te gomila proroka slazeæi s gore, a pred njima psaltiri i bubnji i svirale i gusle; i oni æe prorokovati.

⁶ I siæi æe na te duh Gospodnji, te æeš prorokovati s njima, i postæeš drugi èovjek.

⁷ I kad ti dođu ti znaci, èini što ti dođe na ruku, jer je Bog s tobom.

⁸ Potom æeš otiæi prije mene u Galgal, i gle, ja æu doæi k tebi da prinesem žrtve paljenice i da prinesem žrtve zahvalne. Sedam dana èekaj dokle dođem k tebi i kažem ti šta æeš èiniti.

⁹ I kad se okrete da ide od Samuila, Bog mu dade drugo srce; i svi se oni znaci zbiše onaj dan.

¹⁰ I kad dođoše na hum, gle, srete ga gomila proroka, i dođe na nj duh Božji, i prorokova

među njima.

¹¹ I kad ga vidješe svi koji ga poznavahu od pređe gdje prorokuje s prorocima, rekoše jedan drugome: šta to bi od sina Kisova? eda li je i Saul među prorocima?

¹² A jedan odande odgovori i reèe: ko li im je otac? Otuda posta prièa: eda li je i Saul među prorocima?

¹³ I prestavši prorokovati dođe na goru.

¹⁴ A stric Saulov reèe njemu i momku njegovu: kuda ste išli? A on odgovori: da tražimo magarice; i kad vidjesmo da ih nigdje nema, otidosmo k Samuilu.

¹⁵ A stric Saulov reèe: kaži mi šta vam je rekao Samuilo?

¹⁶ A Saul reèe stricu svojemu: kazao nam je da su se našle magarice. Ali mu ne reèe za carstvo što mu je kazao Samuilo.

¹⁷ A Samuilo sazva narod u Mispu ka Gospodu.

¹⁸ I reèe sinovima Izrailjevijem: ovako veli Gospod Bog Izrailjev: ja izvedoh Izrailja iz Misira, i izbavih vas iz ruku Misirskih i iz ruku svijeh carstava koja vas muèahu.

¹⁹ A vi danas odbaciste Boga svojega, koji vas sam izbavlja od svijeh zala vaših i nevolja vaših, i rekoste mu: postavi cara nad nama. Sada dakle stanite pred Gospodom po plemenima svojim i po tisuaama svojim.

²⁰ I privede Samuilo sva plemena Izrailjeva, i pade na pleme Venijaminovo.

²¹ Potom privede pleme Venijaminovo po porodicama njegovijem, i pade na porodicu Matrijevu; potom pade na Saula sina Kisova. I

tražiše ga, ali se ne nađe.

²² Tada opet upitaše Gospoda: hoæe li još doæi ovamo taj èovjek? A Gospod reèe: eto sakrio se za prtljagom.

²³ Tada otrèaše, i dovedoše ga odande. I stade usred naroda, i bijaše glavom viši od svega naroda.

²⁴ I reèe Samuilo svemu narodu: vidite li koga je izabrao Gospod da niko nije kao on u svemu narodu? I sav narod povika i reèe: da živi car!

²⁵ Tada Samuilo kaza narodu prava carska i napisa u knjigu, i metnu je pred Gospodom. Potom Samuilo raspusti narod da ide svak svojoj kuæi.

²⁶ I Saul takoðer otide svojoj kuæi u Gavaju, i s njim otidoše vojnici, kojima Bog taknu srca.

²⁷ A ljudi nevaljali rekoše: taj li æe nas izbaviti? I prezirahu ga, niti mu donesoše dara. Ali se on uèini kao da nije èuo.

11

¹ Tada dođe Nas Amonac, i stade u oko prema Javisu Galadovu. I svi ljudi iz Javisa rekoše Nasu: uèini vjeru s nama, pa æemo ti služiti.

² A Nas Amonac odgovori im: ovako æu uèiniti vjeru s vama: da vam svakome iskopam desno oko, i tu sramotu uèinim svemu Izrailju.

³ A starješine Javiske rekoše mu: ostavi nam sedam dana, da pošljemo poslanike u sve krajeve Izrailjeve; pa ako ne bude nikoga da nas izbavi, tada æemo izaæi k tebi.

⁴ I dođoše poslanici u Gavaju Saulovu, i kazaše ove riječi narodu; tada sav narod podiže glas svoj, i plakahu.

⁵ A gle, Saul iđашe za govedima svojim iz polja, i reče: šta je narodu te plaće? I kazaše mu šta su poručili Javišani.

⁶ Tada siđe duh Božji na Saula kad èu te riječi, i on se razgnjevi vrlo.

⁷ Pa uze dva vola, i isijeèe ih na komade, i razasla ih u sve krajeve Izrailjeve po istijem poslanicima poručivši: ko ne pođe za Saulom i za Samuilom, ovako æe biti s govedima njegovijem. I strah Gospodnji popade narod, te izidoše jednodušno.

⁸ I izbroji ih u Vezeku, i bješe sinova Izrailjevijeh trista tisuæa, a sinova Judinijeh trideset tisuæa.

⁹ Potom rekoše poslanicima koji bijahu došli: ovako recite ljudima u Javisu Galadovu: sutra æete se izbaviti, kad ogrije sunce. I poslanici se vratiše, i javiše ovo Javišanima, i oni se obradovaše.

¹⁰ I rekoše Javišani Amoncima: sutra æemo izaæi k vama, da uèinite od nas što vam bude drago.

¹¹ I sutradan razdijeli Saul narod u tri èete, i uđoše usred okola o jutrenjoj straži, i biše Amonce dokle sunce ne ogrija, i koji ostaše, raspršaše se da ne ostaše ni dvojica zajedno.

¹² Tada reèe narod Samuilu: koji je ono što reèe: eda li æe Saul carovati nad nama? dajte ih da ih pogubimo.

¹³ Ali Saul reèe: da se ne pogubi danas niko,

jer je danas Gospod uèinio spasenje u Izrailju.

¹⁴ Tad Samuilo reèe narodu: hajdete da idemo u Galgal, da ondje ponovimo carstvo.

¹⁵ I sav narod otide u Galgal, i postaviše ondje Saula carem pred Gospodom u Galgalu, i ondje prinesoše žrtve zahvalne pred Gospodom. I provešeli se ondje Saul i sav Izrailj veoma.

12

¹ Tada reèe Samuilo svemu Izrailju: eto, poslušao sam glas vaš u svemu što mi rekoste, i postavih cara nad vama.

² I sada eto, car ide pred vama, a ja sam ostario i osijedio; i sinovi moji eto su među vama; i ja sam išao pred vama od mladosti svoje do danas.

³ Evo me; odgovorite mi pred Gospodom i pred pomazanikom njegovijem. Kome sam uzeo vola ili kome sam uzeo magarca? kome sam uèinio nasilje? kome sam uèinio krivo? ili iz èije sam ruke uzeo poklon, da bih stiskao oèi njega radi? pak æu vam vratiti.

⁴ A oni rekoše: nijesi nam uèinio sile niti si kome uèinio krivo, niti si uzeo što iz èije ruke.

⁵ Jošte im reèe: svjedok je Gospod na vas, i svjedok je pomazanik njegov danas, da nijeste našli ništa u mojim rukama. I rekoše: svjedok je.

⁶ Tada reèe Samuilo narodu: Gospod je koji je postavio Mojsija i Arona, i koji je izveo oce vaše iz zemlje Misirske.

⁷ Sada dakle stanite da se prem s vama pred Gospodom za sva dobra što je èinio Gospod vama i vašim ocima.

⁸ Pošto dođe Jakov u Misir, vikaše oci vaši ka Gospodu, i Gospod posla Mojsija i Arona, koji izvedoše oce vaše iz Misira i naseliše ih na ovom mjestu.

⁹ Ali zaboraviše Gospoda Boga svojega, te ih dade u ruke Sisari vojvodi Asorskom, i u ruke Filistejima, i u ruke caru Moavskom, koji vojevaše na njih.

¹⁰ Ali vikaše ka Gospodu i rekoše: sagriješismo što ostavismo Gospoda i služismo Valima i As-tarotama; ali sada izbavi nas iz ruku neprijatelja naših, pa æemo ti služiti.

¹¹ I Gospod posla Jerovala i Vedana i Jeftaja i Samuila, i ote vas iz ruku neprijatelja vaših unaokolo, te živjeste bez straha.

¹² Ali kad vidjeste Nasa cara Amonskoga gdje dođe na vas, rekoste mi: ne, nego car neka caruje nad nama, premda Gospod Bog vaš bješe car vaš.

¹³ Sada dakle, eto cara kojega izabrate, kojega iskaste; evo, Gospod je postavio cara nad vama.

¹⁴ Ako se uzbojite Gospoda, i njemu uzaslužite, i uzaslušate glas njegov i ne usprotivite se zapovijesti Gospodnjoj, tada æete i vi i car vaš koji caruje nad vama iæi za Gospodom Bogom svojim.

¹⁵ Ako li ne uzaslušate glasa Gospodnjega, nego se usprotivite zapovijesti Gospodnjoj, tada æe biti ruka Gospodnja protiv vas kao što je bila protiv otaca vaših.

¹⁶ Ali stanite sada jošte, i vidite ovu stvar veliku koju æe uèiniti Gospod pred vašim oèima.

¹⁷ Nije li danas žetva pšenièna? Ja æu prizvati Gospoda, i spustiæe gromove i dažd, da

razumijete i vidite koliko je zlo što uèiniste pred Gospodom iskavši sebi cara.

¹⁸ Tada Samuilo zavapi ka Gospodu, i Gospod spusti gromove i dažd u taj dan; i sav se narod poboja vrlo Gospoda i Samuila.

¹⁹ I reèe sav narod Samuilu: moli se za sluge svoje Gospodu Bogu svojemu da ne pomremo; jer dodasmo k svijem grijesima svojim zlo ištuæi sebi cara.

²⁰ Tada reèe Samuilo narodu: ne bojte se, vi ste uèinili sve ovo zlo; ali ne otstupajte od Gospoda, nego služite Gospodu svijem srcem svojim.

²¹ Ne otstupajte; jer biste pošli za ništavim stvarima, koje ne pomažu, niti izbavljaju, jer su ništave.

²² Jer Gospod neæe ostaviti naroda svojega radi velikoga imena svojega; jer Gospodu bi volja da vas uèini svojim narodom.

²³ A meni ne dao Bog da zgriješim Gospodu i prestanem moliti se za vas; nego æu vas upuæivati na put dobar i prav.

²⁴ Samo se Bojte Gospoda i služite mu istinito, svijem srcem svojim, jer vidite, kakve je velike stvari uèinio za vas.

²⁵ Ako li zlo ušèinite, propašæete i vi i car vaš.

13

¹ Kad Saul bi car godinu dana a carova dvije godine nad Izrailjem

² Izabra sebi Saul tri tisuæe između sinova Izrailjevih; i bijahu kod Saula dvije tisuæe u Mihmasu i u gori Vetiljskoj, a jedna tisuæa

s Jonatanom u Gavaji Venijaminovoj; a ostali narod raspusti u šatore njihove.

³ I Jonatan pobi stražu Filistejsku koja bješe u Gavaji, i èuše za to Filisteji. A Saul zapovjedi, te trubiše u trube po svoj zemlji govoreæi: neka èuju Jevreji.

⁴ I tako èu sav Izrailj gdje rekoše: pobi Saul stražu Filistejsku; i stoga Izrailj omrznu Filistejima. I sazvan bi narod za Saulom u Galgal.

⁵ A Filisteji se skupiše da vojuju na Izrailja, trideset tisuæa kola i šest tisuæa konjika, i mnoštvo naroda kao pijesak na brijegu morskom; i izašavši stadoše u oko u Mihmasu, s istoka od Vet-Avena.

⁶ I Izrailjci se vidješe u nevolji, jer narod bi pritiješnjen; te se sakri u peæine i u èeste i u kamenjake i u rasjeline i u jame.

⁷ A drugi Jevreji prijeđoše preko Jordana u zemlju Gadovu i Galadovu. A Saul još bijaše u Galgalu, i sav narod što iđашe za njim bijaše u strahu.

⁸ I poèeka sedam dana do roka Samuilo. Ali Samuilo ne dođe u Galgal; te se narod stade razlaziti od njega.

⁹ Tada reèe Saul: dodajte mi žrtvu paljenicu i žrtve zahvalne. I prinese žrtvu paljenicu.

¹⁰ I kad prinese žrtvu paljenicu, gle, dođe Samuilo. I Saul izide mu na susret da ga pozdravi.

¹¹ A Samuilo mu reèe: šta si uèinio? A Saul odgovori: kad vidjeh gdje se narod razlazi od mene, a ti ne dođe do roka, i Filisteji se skupili u Mihmasu,

12 Rekoh: sad æe udariti Filisteji na me u Galgal, a ja se još ne pomolih Gospodu; te se usudih i prinesoh žrtvu paljenicu.

13 Tada reèe Samuilo Saulu: ludo si radio što nijesi držao zapovijesti Gospoda Boga svojega, koju ti je zapovjedio; jer bi sada Gospod utvrdio carstvo tvoje nad Izrailjem do vijeka.

14 A sada carstvo tvoje neæe se održati. Gospod je našao sebi èovjeka po srcu svojemu, i njemu je zapovjedio Gospod da bude vođ narodu njegovu, jer nijesi držao što ti je zapovjedio Gospod.

15 Potom diže se Samuilo i otide iz Galgala u Gavaju Venijaminovu. I Saul izbroji narod koji osta kod njega, i bješe ga do šest stotina ljudi.

16 I Saul i sin mu Jonatan i narod što bješe s njima, stajahu u Gavaji Venijaminovoj; a Filisteji stajahu u okolu u Mihmasu.

17 I izidoše tri èete iz okola Filistejskoga da plijene: jedna èeta udari putem k Ofri u zemlju Sovalsku;

18 A druga èeta udari putem k Vet-Oronu; a treæa udari putem k međi koja gleda prema dolini Sevojimskoj u pustinju.

19 A u cijeloj zemlji Izrailjskoj ne bješe kovaèa, jer Filisteji rekoše: da ne bi gradili Jevreji maèeva ni kopalja.

20 Zato slažahu svi Izrailjci k Filistejima kad koji šæaše poklepati raonik ili motiku ili sjekiru ili srp.

21 I bijahu se zatupili raonici i motike i vile troroge i sjekire, i same ostane trebaše zaoštriti.

22 Zato kad dođe vrijeme boju, ne nađe se maèa

ni koplja ni u koga u narodu koji bješe sa Saulom i Jonatanom; samo bijaše u Saula i u Jonatana sina njegova.

²³ I straža Filistejska izide u klanac kod Mihmasa.

14

¹ Jedan dan reèe Jonatan sin Saulov momku svojemu koji mu nošase oružje: hajde da idemo k straži Filistejskoj koja je na onoj strani. A ocu svojemu ne kaza ništa.

² A Saul stajaše kraj brda pod šipkom, koji bijaše u Migronu; i naroda bješe s njim oko šest stotina ljudi.

³ I Ahija sin Ahitova brata Ihavoda sina Finesa sina Ilija sveštenika Gospodnjega u Silomu nošase opleæk. I narod ne znadijaše da je otišao Jonatan.

⁴ A u klancu kojim šæaše Jonatan otiaei k straži Filistejskoj, bijahu dvije strmene stijene, jedna s jedne strane a druga s druge, i jedna se zvaše Voses a druga Sene.

⁵ I jedna od njih stajaše sa sjevera prema Mihmasu, a druga s juga prema Gavaji.

⁶ I Jonatan reèe momku koji mu nošase oružje: hajde da otidemo k straži tjih neobrezanijeh; može biti da æe nam uèiniti što Gospod, jer Gospodu ne smeta izbaviti s množinom ili s malinom.

⁷ A onaj što mu nošase oružje odgovori mu: èini što ti je god u srcu, idi, evo ja æu iaei s tobom kuda god hoæeš.

⁸ A Jonatan mu reèe: evo, otiæi æemo k tijem ljudima, i pokazaæemo im se.

⁹ Ako nam reku: èekajte dokle doðemo k vama, tada æemo se ustaviti na svom mjestu, i neæemo iæi k njima.

¹⁰ Ako li reku: hodite k nama, tada æemo otiæi; jer nam ih Gospod predade u ruke. To æe nam biti znak.

¹¹ I pokazaše se obojica straži Filistejskoj; a Filisteji rekoše: gle, izlaze Jevreji iz rupa u koje su se sakrili.

¹² I stražari rekoše Jonatanu i momku koji mu nošaše oružje: hodite k nama da vam kažemo nešto. I Jonatan reèe onomu što mu nošaše oružje: hajde za mnom, jer ih predade Gospod u ruke Izrailju.

¹³ Tako puzaše Jonatan rukama i nogama, a za njim momak što mu nošaše oružje; i padahu pred Jonatanom, i ubijaše ih za njim onaj što mu nošaše oružje.

¹⁴ I to bi prvi boj, u kom pobi Jonatan i momak što mu nošaše oružje oko dvadeset ljudi, otprilike na po rala zemlje.

¹⁵ I uðe strah u oko u polju i u sav narod; i straža i oni koji bjehu izašli da plijene prepadoše se, i zemlja se uskoleba, jer bješe strah od Boga.

¹⁶ A straža Saulova u Gavaji Venijaminovoj opazi gdje se mnoštvo uzbunilo i uspropadalo.

¹⁷ Tada reèe Saul narodu koji bijaše s njim: pregledajte i vidite ko je otišao od nas. I kad pregledaše, gle, ne bješe Jonatana i momka njegova koji mu nošaše oružje.

¹⁸ I reèe Saul Ahiji: donesi kovèeg Božji; jer

kovèeg Božji bijaše tada kod sinova Izrailjevijeh.

19 A dok govoraše Saul svešteniku, zabuna u okolu Filistejskom bivaše sve veæa, i Saul reèe svešteniku: ostavi.

20 I Saul i sav narod što bješe s njim skupiše se i dođoše do boja, i gle, povadili bjehu maèeve jedan na drugoga, i zabuna bješe vrlo velika.

21 A bijaše s Filistejima Jevreja kao prije, koji iđahu s njima na vojsku svuda; pa i oni pristaše uz Izrailjce, koji bijahu sa Saulom i Jonatanom.

22 I svi Izrailjci koji se bijahu sakrili u gori Jefremovoj kad èuše da bježe Filisteji, naklopiše se i oni za njima bijuæi ih.

23 I izbavi Gospod Izrailja u onaj dan; i boj otide dori do Vet-Avena.

24 I Izrailjci se vrlo umoriše onaj dan; a Saul zakle narod govoreæi: da je proklet koji jede što do veèera, da se osvetim neprijateljima svojim. I ne okusi narod ništa.

25 I sav narod one zemlje dođe u šumu, gdje bješe mnogo meda po zemlji.

26 I kad dođe narod u šumu, vidje med gdje teèe; ali niko ne prinese ruke k ustima svojim: jer se narod bojaše zakletve.

27 Ali Jonatan ne èu kad otac njegov zakle narod, te pruži štap koji mu bješe u ruci, i zamoèi kraj u sat, i primaèe ruku svoju k ustima svojim, i zasvijetliše mu se oèi.

28 A jedan iz naroda progovori i reèe: otac je tvoj zakleo narod rekavši: da je proklet ko bi jeo što danas; stoga susta narod.

29 Tada reèe Jonatan: smeo je zemlju otac moj; vidite kako mi se zasvijetliše oèi, èim okusih

malo meda.

³⁰ A da je još narod slobodno jeo danas od plijena neprijatelja svojih, koji nađe! ne bi li polom Filistejski bio još veæi?

³¹ I tako pobiše onaj dan Filisteje od Mihmasa do Ajalona, i narod se vrlo umori.

³² I naklopi se narod na plijen, i nahvataše ovaca i volova i telaca, i poklaše ih na zemlji, i stade narod jesti s krvlju.

³³ I javiše Saulu govoreæi: evo narod griješi Gospodu jeduæi s krvlju. A on reèe: nevjeru uèiniste; dovaljajte sada k meni velik kamen.

³⁴ Zatijem reèe Saul: razidite se meðu narod i recite: dovedite svaki k meni vola svojega i ovcu svoju; i ovdje zakoljite i jedite, i neæete griješiti Gospodu jeduæi s krvlju. I donese sav narod, svaki svoga vola svojom rukom one noæi, i ondje klaše.

³⁵ I naèini Saul oltar Gospodu; to bi prvi oltar koji naèini Gospodu.

³⁶ Potom reèe Saul: hajdemo za Filistejima noæas, da ih plijenimo do jutra, i da ih ne ostavimo nijednoga. A oni rekoše: èini što ti je god volja. Ali sveštenik reèe: da pristupimo ovdje k Bogu.

³⁷ I upita Saul Boga: hoæu li iæi za Filistejima? hoæeš li ih dati u ruke Izrailju? Ali ne odgovori mu onaj dan.

³⁸ Zato reèe Saul: pristupite ovamo svi glavari narodni, i tražite i vidite na kom je grijeh danas.

³⁹ Jer kako je živ Gospod koji izbavlja Izrailja, ako bude i na Jonatanu sinu mojem, poginuæe zaista. I ne odgovori mu niko iz svega naroda.

⁴⁰ Potom reèe svemu Izrailju: vi budite s jedne strane, a ja i Jonatan sin moj biæemo s druge strane. A narod reèe Saulu: èini što ti je drago.

⁴¹ Tada reèe Saul Gospodu Bogu Izrailjevu: pokaži pravoga. I oblièi se Jonatan i Saul, a narod izide prav.

⁴² I reèe Saul: bacite ždrijeb za me i za Jonatana sina mojega. I oblièi se Jonatan.

⁴³ Tada reèe Saul Jonatanu: kaži mi šta si uèinio? I kaza mu Jonatan i reèe: samo sam okusio malo meda nakraj štapa koji mi bješe u ruci; evo me; hoæu li poginuti?

⁴⁴ A Saul reèe: to neka mi uèini Bog i to neka doda, poginuæeš, Jonatane!

⁴⁵ Ali narod reèe Saulu: zar da pogine Jonatan, koji je uèinio ovo spasenje veliko u Izrailju? Bože saèuvaj! Tako živ bio Gospod, neæe pasti na zemlju nijedna dlaka s glave njegove. Jer je s pomoæu Božjom uèinio to danas. I tako izbavi narod Jonatana, te ne pogibe.

⁴⁶ Tada se vrati Saul od Filisteja, a Filisteji otidoše u svoje mjesto.

⁴⁷ I Saul carujuæi nad Izrailjem ratovaše na sve neprijatelje svoje, na Moavce i na sinove Amonove i na Edomce i na careve Sovske i na Filisteje, i kuda se god obraæaše, nadvlađivaše.

⁴⁸ Skupi takoðer vojsku i pobi Amalika; i izbavi Izrailja iz ruku onijeh koji ga plijenjahu.

⁴⁹ A Saul imaše sinove: Jonatana i Isuja i Melhisuja; a dvjema kæerima njegovijem bjehu imena prvenici Merava a mlaðoj Mihala.

⁵⁰ A ženi Saulovoj bješe ime Ahinoama kæi Ahimasova; a vojvodi njegovu bješe ime Avenir

sin Nira strica Saulova.

⁵¹ Jer Kis otac Saulov i Nir otac Avenirov bijahu sinovi Avilovi.

⁵² I bijaše velik rat s Filistejima svega vijeka Saulova; i koga god viđaše Saul hrabra i junaka, uzimaše ga k sebi.

15

¹ A Samuilo reèe Saulu: Gospod me je poslao da te pomažem za cara nad narodom njegovijem, nad Izrailjem; slušaj dakle rijeèi Gospodnje.

² Ovako veli Gospod nad vojskama: opomenuh se šta je uèinio Amalik Izrailju, kako mu se opro na putu kad je išao iz Misira.

³ Zato idi, i pobij Amalika, i zatri kao prokleta sve što god ima; ne žali ga, nego pobij i ljude i žene i djecu i što je na sisi i volove i ovce i kamile i magarce.

⁴ Tada Saul sazva narod, i izbroji ih u Telaimu, i bješe ih dvjesta tisuæa pješaka i deset tisuæa ljudi od Jude.

⁵ I dođe Saul do grada Amalièkoga, i namjesti zasjedu u potoku.

⁶ I reèe Saul Kenejima: idite, odvojte se, uklonite se od Amalika, da vas ne bih potro s njima; jer ste vi uèinili milost svijem sinovima Izrailjevijem kad su išli iz Misira. I otidoše Keneji od Amalika.

⁷ I Saul pobi Amalike od Avile do Sura, koji je prema Misiru.

⁸ I uhvati Agaga cara Amalièkoga živa, a sav narod njegov pobi oštrijem maèem.

⁹ I Saul i narod njegov poštedje Agaga i najbolje ovce i najbolje volove i ugojenu stoku i jaganjce i sve što bijaše dobro, i ne htješe pobiti; nego što bijaše zlo i bez cijene, ono samo pobiše.

¹⁰ Zato dođe rijeè Gospodnja k Samuilu govoreæi:

¹¹ Kajem se što sam Saula postavio carem, jer je otstupio od mene, i nije izvršio mojih rijeèi. I rasrdi se Samuilo vrlo, i vikaše ka Gospodu svu noæ.

¹² I ustavši rano Samuilo pođe pred Saula. I javiše Samuilu govoreæi: Saul dođe u Karmil, i eno podiže sebi spomenik, pa se vrati odande i otide dalje i siđe u Galgal.

¹³ Kad Samuilo dođe k Saulu, reèe mu Saul: blagosloven da si Gospodu! izvršio sam rijeè Gospodnju.

¹⁴ A Samuilo reèe: kakva je to bleka ovaca u ušima mojim? i rika volova koju èujem?

¹⁵ A Saul reèe: od Amalika dognaše ih; jer narod poštedje najbolje ovce i najbolje volove da prinese na žrtvu Gospodu Bogu tvojemu; ostalo pak pobismo kao prokleta.

¹⁶ A Samuilo reèe Saulu: stani da ti kažem što mi je rekao Gospod noæas. Reèe mu: govori.

¹⁷ Tada reèe Samuilo: nijesi li bio mali sam u svojim oèima, pak si postao glava plemenima Izrailjevijem, i Gospod te pomaza za cara nad Izrailjem?

¹⁸ I Gospod te posla na ovaj put i reèe: idi, pobij grješne Amalike, i vojuj na njih dokle ih ne istrijebite.

¹⁹ Zašto dakle ne poslušaj glasa Gospodnjega,

nego se naklopi na plijen, i uèini zlo pred Gospodom?

²⁰ A Saul odgovori Samuilu: ta poslušao sam glas Gospodnji, i išao sam putem kojim me posla Gospod, i doveo sam Agaga cara Amalièkoga, a Amalike sam istrijebio.

²¹ Nego narod uze od plijena ovce i volove, najbolje između prokletijeh stvari, da prinese na žrtvu Gospodu Bogu tvojemu u Galgalu.

²² Ali Samuilo reèe: zar su mile Gospodu žrtve paljenice i prinosi kao kad se sluša glas njegov? gle, poslušnost je bolja od žrtve i pokornost od pretiline ovnujske.

²³ Jer je neposlušnost kao grijeh od èaranja, i nepokornost kao sujevjerstvo i idolopoklonstvo. Odbacio si rijeè Gospodnju, zato je i on tebe odbacio da ne budeš više car.

²⁴ Tada reèe Saul Samuilu: zgriješio sam što sam prestupio zapovijest Gospodnju i tvoje rijeèi; jer pobojah se naroda i poslušah glas njegov.

²⁵ Nego sada oprosti mi grijeh moj, i vrati se sa mnom da se poklonim Gospodu.

²⁶ A Samuilo reèe Saulu: neæu se vratiti s tobom, jer si odbacio rijeè Gospodnju, i zato je tebe Gospod odbacio da ne budeš više car nad Izrailjem.

²⁷ I Samuilo se okrete da ide, ali ga Saul uhvati za skut od plašta njegova, te se odadrije.

²⁸ Tada mu reèe Samuilo: odadro je Gospod carstvo Izrailjevo od tebe danas, i dao ga bližnjemu tvojemu, koji je bolji od tebe.

²⁹ I doista junak Izrailjev neæe slagati, niti æe se raskajati; jer nije èovjek da se kaje.

³⁰ A on reèe: zgriješio sam; ali mi sad uèini èast pred starješinama naroda mojega i pred Izrailjem, i vrati se sa mnom da se poklonim Gospodu Bogu tvojemu.

³¹ I vrativši se Samuilo otide za Saulom, i pokloni se Saulu Gospodu.

³² Potom reèe Samuilo: dovedite mi Agaga cara Amalièkoga. I dođe k njemu Agag veseo, jer govoraše Agag: zaista, prošla je gorèina smrtna.

³³ Ali Samuilo reèe: kako je tvoj maè uèinio te su žene ostale bez djece, tako æe ostati bez djece tvoja majka među ženama. I isijeèe Samuilo Agaga pred Gospodom u Galgalu.

³⁴ Potom otide Samuilo u Ramu, a Saul otide kuæi svojoj u Gavaju Saulovu.

³⁵ I Samuilo više ne vidje Saula do svoje smrti, i plakaše Samuilo za Saulom, što se Gospod pokaja što je postavio Saula carem nad Izrailjem.

16

¹ A Gospod reèe Samuilu: dokle æeš ti plakati za Saulom kad ga ja odbacih da ne caruje više nad Izrailjem? Napuni rog svoj ulja, i hodi da te pošljem k Jeseju Vitlejemcu, jer između njegovijeh sinova izabrah sebi cara.

² A Samuilo reèe: kako da idem? jer æe èuti Saul, pa æe me ubiti. A Gospod odgovori: uzmi sa sobom junicu iz goveda, pa reci: dođoh da prinesem žrtvu Gospodu.

³ I pozovi Jeseja na žrtvu, a ja æu ti pokazati šta æeš èiniti, i pomaži mi onoga koga ti kažem.

⁴ I uèini Samuilo kako mu kaza Gospod, i dođe u Vitlejem; a starješine gradske uplašivši

se istrèaše preda nj, i rekoše mu: jesi li došao dobro?

⁵ A on reèe: dobro; došao sam da prinesem žrtvu Gospodu; osveštajte se i hodite sa mnom na žrtvu. Pa osvešta i Jeseja i sinove njegove i pozva ih na žrtvu.

⁶ I kad dođoše vidjevši Elijava reèe: jamaèno je pred Gospodom pomazanik njegov.

⁷ Ali Gospod reèe Samuilu: ne gledaj na lice njegovo ni na visinu rasta njegova, jer sam ga odbacio; jer ne gledam na što èovjek gleda: èovjek gleda što je na oèima, a Gospod gleda na srce.

⁸ I dozva Jesej Avinadava, i reèe mu da ide pred Samuila. A on reèe: ni toga nije izabrao Gospod.

⁹ Potom Jesej reèe Sami da ide. A on reèe: ni toga nije izabrao Gospod.

¹⁰ Tako reèe Jesej te prođoše sedam sinova njegovijeh pred Samuila; a Samuilo reèe Jeseju: nije Gospod izabrao tjih.

¹¹ Potom reèe Samuilo Jeseju: jesu li ti to svi sinovi? A on reèe: ostao je još najmlađi; eno ga, pase ovce. Tada reèe Samuilo Jeseju: pošlji, te ga dovedi, jer neæemo sjedati za sto dokle on ne dođe.

¹² I posla, te ga dovede. A bijaše smeđ, lijepijeh oèiju i lijepa stasa. I Gospod reèe: ustani, pomaži ga, jer je to.

¹³ Tada Samuilo uze rog s uljem, i pomaza ga usred braæe njegove; i siđe duh Gospodnji na Davida i osta na njemu od toga dana. Potom usta Samuilo i otide u Ramu.

¹⁴ A duh Gospodnji otide od Saula, i uznemi-

ravaše ga zao duh od Gospoda.

¹⁵ I rekoše Saulu sluge njegove: gle, sada te uznemiruje zli duh Božji.

¹⁶ Neka gospodar naš zapovjedi slugama svojim koje stoje pred tobom, da potraže èovjeka koji zna udarati u gusle, pa kad te napadne zli duh Božji, neka udara rukom svojom, i odlakšaæe ti.

¹⁷ I reèe Saul slugama svojim: potražite èovjeka koji zna dobro udarati u gusle, i dovedite mi ga.

¹⁸ A jedan između sluga njegovijeh odgovori i reèe: evo, ja znam sina Jeseja Vitlejemca, koji umije dobro udarati u gusle, i hrabar je junak i ubojnik, i pametan je i lijep, i Gospod je s njim.

¹⁹ I Saul poslao ljude k Jeseju i poruèi: pošlji mi Davida sina svojega koji je kod ovaca.

²⁰ A Jesej uze magarca i hljeba i mješinu vina i jedno jare, i poslao Saulu po Davidu sinu svojemu.

²¹ I David dođe k Saulu i izide preda nj, i omilje Saulu veoma, te ga postavi da mu nosi oružje.

²² Potom poslao Saul k Jeseju i poruèi: neka David ostane kod mene, jer je našao milost preda mnom.

²³ I kad bi duh Božji napao Saula, David uzevši gusle udarao bi rukom svojom, te bi Saul odahnuo i bilo bi mu bolje, jer bi zli duh otišao od njega.

17

¹ Tada Filisteji skupiše vojsku svoju da vojuju, i skupiše se u Sokotu Judinu, i stadoše u oko između Sokota i Azike na meði Damimskoj.

² A Saul i Izrailjci skupiše se i stadoše u oko u dolini Ili, i uvrstaše se prema Filistejima.

³ I Filisteji stajahu na brdu odonuda a Izrailjci stajahu na brdu odovuda, a među njima bješe dolina.

⁴ I izide iz okola Filistejskoga jedan zatoènik po imenu Golijat iz Gata, visok šest lakata i ped.

⁵ I na glavi mu bješe kapa od mjedi, i oklop ploèast na njemu od mjedi; i bijaše oklop težak pet tisuæa sikala.

⁶ I nogavice od mjedi bjehu mu na nogu, i štit od mjedi na ramenima.

⁷ A kopljaèa od koplja mu bješe kao vratilo, a gvoždà u koplju mu bješe šest stotina sikala; i koji mu oružje nošaše iðaše pred njim.

⁸ On stavši vikaše vojsku Izrailjsku, i govoraše im: što ste izašli uvrstavši se? nijesam li ja Filistejin a vi sluge Saulove? izberite jednoga između sebe, pa neka izađe k meni.

⁹ Ako me nadjaèa i pogubi me, mi æemo vam biti sluge; ako li ja njega nadjaèam i pogubim ga, onda æete vi biti nama sluge, i služiaete nam.

¹⁰ Još govoraše Filistejin: ja osramotih danas vojsku Izrailjsku; dajte mi èovjeka da se bijemo.

¹¹ A kad Saul i sav Izrailj èu šta reèe Filistejin, prepadoše se i uplašiše se vrlo.

¹² A bijaše David sin jednoga Efraæanina, iz Vitlejema Judina, kojemu ime bješe Jesej, koji imaše osam sinova i bijaše u vrijeme Saulovo star i vremenit među ljudima.

¹³ I tri najstarija sina Jesejeva otidoše za Saulom na vojsku; a imena trojici sinova njegovijeh koji otidoše na vojsku bijahu prvencu Elijav

a drugome Avinadav a treæemu Sama.

¹⁴ A David bijaše najmlađi. I ona tri najstarija otidoše za Saulom.

¹⁵ A David otide od Saula i vrati se u Vitlejem da pase ovce oca svojega.

¹⁶ A Filistejin izlažaše jutrom i veèerom, i staja èetrdeset dana.

¹⁷ A Jesej reèe Davidu sinu svojemu: uzmi sada za braæu svoju efu ovoga prženoga žita i ovijeh deset hljebova, i odnesi brže u oko braæi svojoj.

¹⁸ A ovijeh deset mladijeh siraca odnesi tisuæniku, i vidi braæu svoju kako su, i donesi od njih znak.

¹⁹ A Saul i oni i sav Izrailj bijahu u dolini Ili ratujuæi s Filistejima.

²⁰ I tako David usta rano i ostavi ovce na èuvaru; pa uze i otide kako mu zapovjedi Jesej; i dođe na mjesto gdje bješe oko, i vojska izlažaše da se vrsta za boj, i podizaše ubojnu viku.

²¹ I stajaše vojska Izrailjska i Filistejska jedna prema drugoj.

²² Tada ostavi David svoj prtljag kod èuvara, koji èuvaše prtljag, i otrèa u vojsku, i dođe i zapita braæu svoju za zdravlje.

²³ I dokle govoraše s njima, gle, onaj zatoènik po imenu Golijat Filistejin iz Gata, izide iz vojske Filistejske i govoraše kao prije, i David èu.

²⁴ A svi Izrailjci kad vidješe toga èovjeka, uzbjegoše od njega, i bješe ih strah veoma.

²⁵ I govorahu Izrailjci: vidjeste li toga èovjeka što izide? Jer izide da sramoti Izrailja. A ko bi ga pogubio, car bi mu dao silno blago, i kæer svoju dao bi mu; i oslobodio bi dom oca njegova

u Izrailju.

²⁶ Tada reèe David ljudima koji stajahu oko njega govoreæi: šta æe se uèiniti èovjeku koji pogubi toga Filistejina i skine sramotu s Izrailja? Jer ko je taj Filistejin neobrezani da sramoti vojsku Boga živoga?

²⁷ A narod mu odgovori iste rijeèi govoreæi: to æe se uèiniti onome ko ga pogubi.

²⁸ A kad èu Elijav brat njegov najstariji kako se razgovara s tijem ljudima, razljuti se Elijav na Davida, i reèe mu: što si došao? i na kom si ostavio ono malo ovaca u pustinji? znam ja obijest tvoju i zloæu srca tvojega; došao si da vidiš boj.

²⁹ A David reèe: šta sam sad uèinio? zapovjedeni mi je.

³⁰ Potom okrenu se od njega k drugome i zapita kao prije; i narod mu odgovori kao prije.

³¹ I kad se èuše rijeèi koje govoraše David, javiše ih Saulu, a on ga dozva k sebi.

³² I David reèe Saulu: neka se niko ne plaši od onoga; sluga æe tvoj izaæi i biæe se s Filistejinom.

³³ A Saul reèe Davidu: ne možeš ti iæi na Filistejina da se biješ s njim, jer si ti dijete a on je vojnik od mladosti svoje.

³⁴ A David reèe Saulu: sluga je tvoj pasao ovce oca svojega; pa kad dođe lav ili medvjed i odnese ovcu iz stada,

³⁵ Ja potrèah za njim, i udarih ga i oteh mu iz èeljusti; i kad bi skoèio na me, uhvatih ga za grlo, te ga bih i ubih.

³⁶ I lava i medvjeda ubijao je tvoj sluga, pa

æe i taj Filistejin neobrezani proæi kao oni; jer osramoti vojsku Boga živoga.

³⁷ Još reèe David: Gospod koji me je saèuvao od lava i medvjeda, on æe me saèuvati i od ovoga Filistejina. Tada reèe Saul Davidu: idi, i Gospod neka bude s tobom.

³⁸ I Saul dade Davidu svoje oružje, i metnu mu na glavu kapu svoju od mjedi i metnu oklop na nj.

³⁹ I pripasa David maè njegov preko svojega odijela i poèe, ali ne bješe navikao, pa reèe David Saulu: ne mogu iæi s tijem, jer nijesam navikao. Pa skide David sa sebe.

⁴⁰ I uze štap svoj u ruku, i izabra na potoku pet glatkih kamena i metnu ih u torbu pastirsku, koju imaše, i uze praæu svoju u ruku, i tako poèe ka Filistejnu.

⁴¹ A i Filistejin iðaðe sve bliže k Davidu, a èovjek koji mu nošaðe oružje, iðaðe pred njim.

⁴² A kad Filistejin pogleda i vidje Davida, potsmjehnu mu se, što bješe mlad i smeð i lijepa lica.

⁴³ I reèe Filistejin Davidu: eda li sam pseto, te ideš na me sa štapom? I proklinjaše Filistejin Davida bogovima svojim.

⁴⁴ I reèe Filistejin Davidu: hodi k meni da dam tijelo tvoje pticama nebeskim i zvijerima zemaljskim.

⁴⁵ A David reèe Filistejnu: ti ideš na me s maèem i s kopljem i sa štitom; a ja idem na te u ime Gospoda nad vojskama, Boga vojske Izrailjeve, kojega si ružio.

⁴⁶ Danas æe te Gospod dati meni u ruke,

i ubiaæu te, i skinuæu glavu s tebe, i daæu danas tjelesa vojske Filistejske pticama nebeskim i zvijerima zemaljskim, i poznaæe sva zemlja da je Bog u Izrailju.

⁴⁷ I znaæe sav ovaj zbor da Gospod ne spasava maæem ni kopljem, jer je rat Gospodnji, zato æe vas dati nama u ruke.

⁴⁸ A kad se Filistejin podiže i dođe bliže k Davidu, David brže istræa na bojište pred Filistejina.

⁴⁹ I David turi ruku svoju u torbu svoju, i izvadi iz nje kamen, i baci ga iz praæe, i pogodi Filistejina u èelo i uđe mu kamen u èelo, te pade nièice na zemlju.

⁵⁰ Tako David praæom i kamenom nadjaèa Filistejina, i udari Filistejina i ubi ga; a nemaše David maèa u ruci.

⁵¹ I pritræav David stade na Filistejina, i zgrabi maè njegov i izvuèe ga iz korica i pogubi ga i otsijeèe mu glavu. A Filisteji kad vidješe gdje pogibe junak njihov pobjgoše.

⁵² A Izrailjci i Judejci ustaše i povikaše i potjeraše Filisteje do doline i do vrata Akaronskih; i padaše pobijeni Filisteji po putu Sarajimskom do Gata i do Akarona.

⁵³ Potom se vratiše sinovi Izrailjevi tjeravši Filisteje, i oplijeniše oko njihov.

⁵⁴ A David uze glavu Filistejinovu, i odnese je u Jerusolim, a oružje njegovo ostavi u svojoj kolibi.

⁵⁵ A kad Saul vidje Davida gdje ide pred Filistejina, reèe Aveniru vojvodi: èiji je sin taj mladiæ, Avenire? A Avenir reèe: kako je živa duša tvoja, care, ne znam.

⁵⁶ A car reèe: pitaj èiji je sin taj mladiaè.

⁵⁷ A kad se vrati David pogubivši Filistejina, uze ga Avenir i izvede ga pred Saula, a u ruci mu bješe glava Filistejinova.

⁵⁸ I Saul reèe mu: èiji si sin, dijete? A David reèe: ja sam sin sluge tvojega Jeseja Vitlejemca.

18

¹ I kad svrši razgovor sa Saulom, duša Jonatanova prionu za dušu Davidovu, i Jonatan ga zapazi kao svoju dušu.

² I uze ga Saul taj dan, i ne dade mu da se vrati kuæi oca svojega.

³ I Jonatan uèini vjeru s Davidom, jer ga ljubljашe kao svoju dušu.

⁴ I skide Jonatan sa sebe plašt, koji nošaše, i dade ga Davidu, i odijelo svoje i maè svoj i luk svoj i pojas svoj.

⁵ I iđашe David na što ga god Saul pošiljaše, i bijaše sreæan, i postavi ga Saul nad vojnicima, i omilje svemu narodu, pa i slugama Saulovijem.

⁶ A kad se vraæahu, i kad se David vraæaše ubivši Filistejina, izlaziše žene iz svakoga grada Izrailjeva pjevajuæi i igrajuæi na susret caru Saulu, s bubnjima i s veseljem i guslama.

⁷ I otpijevajuæi žene jedne drugima uza svirke govorašu: Saul zgubi svoju tisuæu, ali David svojih deset tisuæa.

⁸ I razgnjevi se Saul vrlo, i ne biše mu po volji te rijeèi, i reèe: Davidu dadoše deset tisuæa, a meni dadoše tisuæu; još mu samo carstvo treba.

⁹ I od toga dana Saul gledaše poprijeko Davida.

¹⁰ A sjutradan napade Saula zli duh Božji, te prorokovaše u kuæi, a David mu udaraše rukom svojom u gusle kao prije: a Saulu u ruci bješe koplje.

¹¹ I Saul baci koplje govoreæi: da prikujem Davida za zid. Ali mu se David izmaèe dva puta.

¹² I Saula bješe strah od Davida, jer Gospod bješe s njim, a od Saula bješe otstupio.

¹³ Zato ga ukloni Saul od sebe, i postavi ga tisuænikom; i on odlažaše i dolazaše pred narodom.

¹⁴ I David bijaše sreæan u svemu što èinjaše, jer Gospod bijaše s njim.

¹⁵ A Saul videæi da je veoma sreæan, bojaše ga se.

¹⁶ A sav Izrailj i Juda ljubljaše Davida, jer on odlažaše i dolazaše pred njima.

¹⁷ I reèe Saul Davidu: evo, kæer svoju stariju Meravu daæu ti za ženu, samo mi budi hrabar i vodi ratove Gospodnje. Jer Saul govoraše: neæu da se digne moja ruka na nj, nego Filistejska ruka neka se digne na nj.

¹⁸ A David reèe Saulu: ko sam ja i kakav je život moj ili dom oca mojega u Izrailju, da budem zet carev?

¹⁹ A kad dođe vrijeme da Meravu kæer Saulovu dadu Davidu, dadoše je Adrilu Meolaæaninu za ženu.

²⁰ Ali Davida ljubljaše Mihala kæi Saulova; a kad to javiše Saulu, bi mu po volji.

²¹ I reèe Saul: daæu mu je da mu bude zamka i da se diže na nj ruka Filistejska. A Davidu reèe Saul: biæeš mi danas zet s drugom.

²² I zapovjedi Saul slugama svojim: recite Davidu tajno i govorite: gle, omilio si caru, i sve sluge njegove ljube te; budi sada zet carev.

²³ I sluge Saulove rekoše te rijeèi Davidu, a David reèe: mislite li da je lako biti zet carev? ta ja sam siromah i mali èovjek.

²⁴ I Saulu javiše ovo sluge njegove govoreæi: ovako reèe David.

²⁵ A Saul reèe: ovako recite Davidu: ne traži car uzdarja, nego sto okrajaka Filistejskih, da se car osveti svojim neprijateljima. A Saul mišljaše kako bi David pao u ruke Filistejima.

²⁶ I sluge njegove kazaše Davidu te rijeèi, i Davidu bi po volji da postane carev zet. I vrijeme se još ne navršì.

²⁷ A David usta i otide sa svojim ljudima, i pobi dvjesta Filisteja. I donese David okrajke njihove, i dadoše ih na broj caru da bi postao carev zet. I Saul mu dade za ženu Mihalu kæer svoju.

²⁸ I Saul vidje i pozna da je Gospod sa Davidom; i Mihala kæi Saulova ljubljaše ga.

²⁹ A Saul se još veæma poboja Davida; i bijaše Saul jednako neprijatelj Davidu.

³⁰ A knezovi Filistejski udarahu; i kad god udarahu, David bijaše sreæniji od svijeh sluga Saulovijeh, i ime se njegovo vrlo proslavi.

19

¹ I Saul govori Jonatanu sinu svojem i svijem slugama svojim da ubiju Davida; ali Jonatan sin Saulov ljubljaše veoma Davida.

² I javi Jonatan Davidu i reèe mu: Saul otac moj traži da te ubije; nego se èuvaj sjutra, skloni se gdje god i prikrij se.

³ A ja æu izaæi i stajaæu pored oca svojega u polju gdje ti budeš, i govoriæu o tebi s ocem svojim, i što doznam javiæu ti.

⁴ I Jonatan progovori za Davida Saulu ocu svojemu, i reèe mu: da se ne ogriješi car o slugu svojega Davida, jer se on nije ogriješio o tebe, nego je još vrlo dobro za te što je èinio.

⁵ Jer nije mario za život svoj i pobio je Filisteje, i Gospod uèini spasenje veliko svemu Izrailju; vidio si i radovao si se; pa zašto bi se ogriješio o krv pravu i ubio Davida ni za što?

⁶ I poslušaj Saul Jonatana, i zakle se Saul: tako živ bio Gospod, neæe poginuti.

⁷ Tada Jonatan dozva Davida, i kaza mu Jonatan sve ovo; i dovede Jonatan Davida k Saulu, i opet bi pred njim kao pređe.

⁸ I nastala opet rat, i David izide i pobi se s Filistejima, i razbi ih veoma, te bježaše od njega.

⁹ Potom zli duh Gospodnji napade Saula kad sjeđaše kod kuæe i držaše koplje u ruci, a David udaraše rukom o gusle.

¹⁰ I Saul šæaše Davida kopljem prikovati za zid, ali se on izmaèe Saulu, te koplje udari u zid, a David pobježe i izbavi se onu noæ.

¹¹ A Saul poslao ljude ka kuæi Davidovoj da ga èuvaju i ujutru ubiju. A to javi Davidu žena njegova Mihala govoreæi: ako noæas ne izbaviš duše svoje, ujutru æeš poginuti.

¹² Tada Mihala spusti Davida kroz prozor, te

otide i pobježe i izbavi se.

¹³ A Mihala uze lik, i metnu ga u postelju, i metnu mu pod glavu uzglavlje od kostrijeti, i pokri ga haljinom.

¹⁴ I kad Saul posla ljude da uhvate Davida, ona reèe: bolestan je.

¹⁵ A Saul posla opet ljude da vide Davida govoreæi: donesite mi ga u postelji da ga pogubim.

¹⁶ A kad doðoše poslani, gle, lik u postelji i uzglavlje od kostrijeti pod glavom mu.

¹⁷ I reèe Saul Mihali: što me tako prevari i pusti neprijatelja mojega da uteèe? A Mihala reèe Saulu: on mi reèe: pusti me, ili æu te ubiti.

¹⁸ Tako David uteèe i izbavi se, i dođe k Samuilu u Ramu, i pripovjedi mu sve što mu je uèinio Saul. I otidoše on i Samuilo, i ostaše u Najotu.

¹⁹ A Saulu dođe glas i rekoše mu: eno Davida u Najotu u Rami.

²⁰ Tada posla Saul ljude da uhvate Davida; i oni vidješe zbor proroka gdje prorokuju a Samuilo im starješina. I duh Gospodnji dođe na poslanike Saulove, te i oni prorokovahu.

²¹ A kad to javiše Saulu, on posla druge poslanike, ali i oni prorokovahu; te Saul opet posla treæe poslanike, ali i oni prorokovahu.

²² Tada sam pođe u Ramu, i kad dođe na veliki studenac koji je u Sokotu, zapita govoreæi: gdje je Samuilo i David? I rekoše mu: eno ih u Najotu u Rami.

²³ I pođe u Najot u Rami; ali i na njega siđe duh Božji, te iduæi dalje prorokovaše dokle dođe u Najot u Rami.

²⁴ Pa skide i on haljine svoje sa sebe, i prokova i on pred Samuilom, i padnuvši ležaše go vas onaj dan i svu noæ. Stoga se govori: eda li je i Saul meðu prorocima?

20

¹ A David pobježe iz Najota u Rami, i dođe i reèe Jonatanu: šta sam uèinio? kakva je krivica moja? i šta sam zgriješio ocu tvojemu, te traži dušu moju?

² A on mu reèe: saèuvaj Bože! neæeš ti poginuti. Evo otac moj ne èini ništa, ni veliko ni malo, a da meni ne kaže; a kako bi to tajio od mene otac moj? Neæe to biti.

³ A David zaklinjuæi se opet reèe: otac tvoj zna dobro da sam našao ljubav u tebe, pa veli: ne treba da dozna za ovo Jonatan, da se ne ožalosti. Ali tako živ bio Gospod i tako živa bila duša tvoja, samo je jedan korak između mene i smrti.

⁴ A Jonatan reèe Davidu: šta želi duša tvoja? Ja æu ti uèiniti.

⁵ I David reèe Jonatanu: evo sjutra je mladina, kad treba s cærem da jedem, pusti me dakle da se sakrijem u polju do treæega veèera.

⁶ Ako zapita za me otac tvoj, ti reci: vrlo mi se molio David da otrèi u Vitlejem grad svoj, jer je ondje godišnja žrtva svega roda njegov.

⁷ Ako reèe: dobro, biæe miran sluga tvoj; ako li se razgnjevi, znaj da je zlo naumio.

⁸ Uèini dakle milost sluzi svojemu, kad si vjeru Gospodnju uhvatio sa slugom svojim; ako je kaka krivica na meni, ubij me sam, jer zašto bi me vodio k ocu svojemu?

9 A Jonatan mu reèe: Bože saèuvaj; jer da doznam da je otac moj naumio zlo da te zadesi, zar ti ne bih javio?

10 A David reèe Jonatanu: ko æe mi javiti ako ti otac odgovori što zlo?

11 A Jonatan reèe Davidu: hodi da izidemo u polje. I izidoše obojica u polje.

12 I Jonatan reèe Davidu: Gospode Bože Izrailjev! kad iskušam oca svojega sutra u ovo doba ili prekosutra, i bude dobro po Davida, ako ne pošljem k tebi i ne javim ti,

13 Neka Gospod uèini tako Jonatanu i tako neka doda. Ako li otac moj bude naumio da ti uèini zlo, ja æu ti javiti, i opraviæu te, i otiaei æeš s mirom; i Gospod neka bude s tobom kao što je bio s ocem mojim.

14 A i ti, dokle sam živ, èiniæeš meni milost Gospodnju da ne poginem;

15 I neæeš ukratiti milosti svoje domu mojemu do vijeka, ni onda kad Gospod istrijebi sve neprijatelje Davidove sa zemlje.

16 Tako Jonatan uèini vjeru s domom Davidovijem govoreæi: Gospod neka traži iz ruku neprijatelja Davidovijeh.

17 I još zakle Jonatan Davida ljubavlju svojom k njemu, jer ga ljublaše kao svoju dušu.

18 Potom reèe mu Jonatan: sutra je mladina, i pitaæe se za te, jer æe tvoje mjesto biti prazno.

19 A ti èekaj do treæega dana, pa onda otidi brzo i dođi na mjesto gdje si se bio sakrio kad se ovo radilo, i sjedi kod kamena Ezila.

20 A ja æu baciti tri strijele ukraj toga kamena,

kao da gađam biljegu.

²¹ I evo poslaæu momka govoreæi mu: idi, nađi strijele. Ako reèem momku: eto strijele su za tobom ovamo bliže, digni ih; tada dođi, dobro je po te, i neæe ti biti ništa, tako živ bio Gospod!

²² Ako li ovako reèem momku: eto strijele su pred tobom tamo dalje; onda idi, jer te Gospod šalje.

²³ A za ove rijeèi što rekosmo ja i ti, evo, Gospod je svjedok između mene i tebe do vijeka.

²⁴ Potom se David sakri u polju; i dođe mladina, i car sjede za sto da jede.

²⁵ A kad car sjede na svoje mjesto, po obièaju na mjesto kod zida, Jonatan usta, a Avenir sjede do Saula, a mjesto Davidovo bješe prazno.

²⁶ I Saul ne reèe ništa onaj dan, jer mišljaše: dogodilo mu se štogod, te nije èist, zacijelo nije èist.

²⁷ A sutradan, drugi dan mjeseca, opet bješe prazno mjesto Davidovo, a Saul reèe Jonatanu sinu svojemu: zašto sin Jesejev ne dođe na objed ni juèe ni danas?

²⁸ A Jonatan odgovori Saulu: vrlo me je molio David da otide do Vitlejema,

²⁹ Rekavši: pusti me, jer porodica naša ima žrtvu u gradu, i sam mi je brat zapovjedio; ako sam dakle našao milost pred tobom, da otidem i vidim braæu svoju. Zato nije došao na carev objed.

³⁰ Tada se razgnjevi Saul na Jonatana, te mu reèe: nevaljali i neposlušni sine! zar ja ne znam da si izabrao sina Jesejeva sebi na sramotu i na sramotu svojoj nevaljaljoj majci?

³¹ Jer dokle je živ sin Jesejev na zemlji, neæeš se utvrditi ni ti ni carstvo tvoje; zato pošlji sada i dovedi ga k meni, jer je zaslužio smrt.

³² A Jonatan odgovori Saulu ocu svojemu i reèe mu: zašto da se pogubi? šta je uèinio?

³³ Tada se Saul baci kopljem na nj da ga ubije. Tada vidje Jonatan da je otac njegov naumio ubiti Davida.

³⁴ I usta Jonatan od stola gnjevan, i ništa ne jede drugi dan po mladini; jer se zabrinu za Davida, što ga otac osramoti.

³⁵ A kad bi ujutru, izide Jonatan u polje u vrijeme kako bješe ugovorio s Davidom, i s njim jedno momèe.

³⁶ I reèe momku svojemu: trèi da mi naðeš strijele koje æu pustiti. I momèe otrèa, a on pusti strijelu preko njega.

³⁷ A kad doðe momak do mjesta kuda bješe zastrijelio Jonatan, viknu Jonatan za momkom govoreæi: nije li strijela dalje naprijed?

³⁸ Još viknu Jonatan za momkom: brže, ne stoj. I momak Jonatanov pokupi strijele, i vrati se gospodaru svojemu.

³⁹ Ali momak ne znaše ništa, samo Jonatan i David znahu šta je.

⁴⁰ I Jonatan dade oružje svoje momku koji bijaše s njim, i reèe mu: idi, odnesi u grad.

⁴¹ I kad momak otide, David usta s južne strane i pade nièice na zemlju i pokloni se tri puta, i poljubiše se, i plakaše obojica, a David osobito.

⁴² I reèe Jonatan Davidu: idi s mirom, kao što smo se zakleli obojica imenom Gospodnjim rekavši: Gospod da je svjedok između mene i

tebe i između mojega sjemena i tvojega sjemena do vijeka.

⁴³ I tako David ustavši otide, a Jonatan se vrati u grad.

21

¹ Tada David dođe u Nov k Ahimelehu svešteniku; a Ahimeleh se uplaši i istrepa pred Davida, i reče mu: zašto si sam, i nema nikoga s tobom?

² A David reče Ahimelehu svešteniku: car mi nešto zapovjedi, i reče mi: niko da ne dozna zašto te šaljem i šta sam ti zapovjedio. A sluge sam opravio u to i to mjesto.

³ Nego šta imaš pri ruci? daj mi pet hljebova, ili šta imaš.

⁴ A sveštenik odgovori Davidu i reče: nemam pri ruci običnoga hljeba; nego ima svetoga hljeba; ali jesu li se momci èuvali od žena?

⁵ A David odgovori svešteniku i reče mu: nije bilo žena kod nas ni juèe ni onomadne, otkako sam pošao, i sudovi su u momaka bili sveti. A ako bi put i neèist bio, osvetiæe se danas sudovima.

⁶ Tada mu dade sveštenik hljebove svete, jer ne bješe hljeba osim hljebova postavljenijeh, koji bijahu uzeti ispred Gospoda da se postave hljebovi topli onaj dan kad se oni uzeše.

⁷ A ondje bijaše onaj dan jedan od sluga Saulovijeh baveæi se pred Gospodom, kojemu ime bješe Doik Idumejac, starješina nad pastirima Saulovijem.

⁸ I David reèe Ahimelehu: imaš li tu kako koplje ili maè? jer ni maèa svojega ni oružja ne ponesoh, jer stvar careva bijaše hitna.

⁹ A sveštenik reèe: ovdje je maè Golijata Filistejina, kojega si ubio u dolini Ili, uvijen u platno iza opleæka; ako hoæeš, uzmi ga, jer drugoga osim njega nema ovdje. A David reèe: takoga više nema, daj mi ga.

¹⁰ Potom se podiže David, i pobježe onaj dan od Saula, i dođe k Ahisu caru Gatskom.

¹¹ A Ahisu rekoše sluge njegove: nije li ovo David car zemaljski? Nijesu li o njemu pjevali igrajuæi i govoreæi: Saul zgubi svoju tisuæu, a David svojih deset tisuæa?

¹² I David metnu ove rijeèi u srce svoje, i poboja se veoma Ahisa cara Gatskoga.

¹³ I pretvori se pred njima i uèini se lud u rukama njihovijem; i šaraše po vratima, i bacaše pjenu niz bradu svoju.

¹⁴ I Ahis reèe slugama svojim: eto, vidite da je èovjek lud; što ste mi ga doveli?

¹⁵ Zar nemam dosta ludijeh, nego mi dovedoste toga da luduje preda mnom? zar æe taj uæi u kuæu moju?

22

¹ Tada David otide odande i uteèe u peæinu Odolamsku. A kad to èuše braæa njegova i sav dom oca njegova, dođoše onamo k njemu.

² I skupiše se oko njega koji god bijahu u nevolji i koji bijahu zaduženi i koji god bijahu tužna srca; i on im posta poglavica; i bješe ih s njim oko èetiri stotine ljudi.

³ I odande otide David u Mispu Moavsku, i reèe caru Moavskom: dopusti da se otac moj i mati moja sklone kod vas dokle vidim šta æe Bog uèiniti sa mnom.

⁴ I izvede ih pred cara Moavskoga, i ostaše kod njega za sve vrijeme dokle David bješe u onom gradu.

⁵ Ali prorok Gad reèe Davidu: nemoj ostati u tom gradu, idi i vrati se u zemlju Judinu. I David otide i dođe u šumu Aret.

⁶ A Saul èu da se pojavio David i ljudi što bijahu s njim. Tada Saul sjeđaše u Gavaji pod šumom u Rami, s kopljem u ruci, a sve sluge njegove stajahu pred njim.

⁷ I reèe Saul slugama svojim koje stajahu pred njim: èujte sinovi Venijaminovi; hoæe li vama svjema sin Jesejev dati njive i vinograde? hoæe li sve vas uèiniti tisuænicima i stotinicima?

⁸ Te ste se svi složili na me, i nema nikoga da mi javi da se moj sin složio sa sinom Jesejevijem, i nema nikoga među vama da mari za me i da mi javi da je sin moj podigao slugu mojega na me da mi zasjeda, kao što se danas vidi.

⁹ Tada odgovori Doik Idumejac, koji stajaše sa slugama Saulovijem, i reèe: vidio sam sina Jesejeva gdje dođe u Nov k Ahimelehu sinu Ahitovovu.

¹⁰ On pita za nj Gospoda, i dade mu brašnjence: i maè Golijata Filistejina dade mu.

¹¹ Tada car posla da dovedu Ahimeleha sina Ahitovova sveštenika i sav dom oca njegova, sveštenike, koji bijahu u Novu. I dođoše svi k caru.

¹² Tada reèe Saul: èuj sada sine Ahitovov. A on odgovori: evo me, gospodaru.

¹³ A Saul mu reèe: zašto ste se složili na me ti i sin Jesejev, te si mu dao hljeba i maè, i pitao si Boga za nj, da bi ustao na me da mi zasjeda, kao što se vidi danas?

¹⁴ A Ahimeleh odgovori caru i reèe: a ko je između svijeh sluga tvojih kao David, vjeran, i zet carev i poslušan tebi i poštovan u kuæi tvojoj?

¹⁵ Eda li sam sad prvi put pitao Gospoda za nj? Saèuvaj Bože! neka car ne bijedi takim èim sluge svojega niti koga u domu oca mojega; jer nije znao sluga tvoj od svega toga ništa.

¹⁶ Ali car reèe: poginuæeš, Ahimeleše! i ti i sav dom oca tvojega.

¹⁷ Tada car reèe slugama koje stajahu pred njim: okrenite se i pogubite sveštenike Gospodnje, jer je i njihova ruka s Davidom, i znajuæi da je pobjegao ne javiše mi. Ali sluge careve ne htješe podignuti ruke svoje da ulože na sveštenike Gospodnje.

¹⁸ Tada car reèe Doiku: okreni se ti, te uloži na sveštenike. I okrenuvši se Doik Idumejac uloži na sveštenike, i pobi ih onaj dan osamdeset i pet, koji nošahu opleæk laneni.

¹⁹ I u Novu, gradu sveštenu, isijeèe oštrijem maèem i ljude i žene i djecu i koja sisahu, i volove, i magarce i sitnu stoku oštrijem maèem.

²⁰ Ali uteèe jedan sin Ahimeleha sina Ahitovova, po imenu Avijatar, i pobježe k Davidu.

²¹ I Avijatar javi Davidu da je Saul pobio sveštenike Gospodnje.

22 A David reèe Avijataru: znao sam onoga dana kad je bio ondje Doik Idumejac da æe zacijelo kazati Saulu; ja sam kriv za sve duše doma oca tvojega.

23 Ostani kod mene, ne boj se; jer ko traži moju dušu, tražiæe i tvoju; kod mene æeš biti saèuvan.

23

1 Tada javiše Davidu govoreæi: evo Filisteji udariše na Keilu, i haraju gumna.

2 I upita David Gospoda govoreæi: hoæu li iæi i udariti na te Filisteje? A Gospod reèe Davidu: idi, i pobijæeš Filisteje i izbaviti Keilu.

3 A Davidu rekoše ljudi njegovi: evo nas je strah ovdje u Judinoj zemlji, a šta æe biti kad poðemo u Keilu na oko Filistejski.

4 Zato David opet upita Gospoda, a Gospod mu odgovori i reèe: ustani, idi u Keilu, jer æu ja predati Filisteje u ruke tvoje.

5 Tada otide David sa svojim ljudima u Keilu, i udari na Filisteje, i otjera im stoku, i pobi ih ljuto; tako izbavi David stanovnike Keilske.

6 A kad Avijatar sin Ahimelehov pobježe k Davidu u Keilu, donese sobom opleæak.

7 Potom javiše Saulu da je David došao u Keilu; i reèe Saul: dao ga je Bog u moje ruke, jer se zatvorio ušavši u grad, koji ima vrata i prijevornice.

8 I sazva Saul sav narod na vojsku da ide na Keilu i opkoli Davida i ljude njegove.

9 Ali David doznavši da mu Saul zlo kuje, reèe Avijataru svešteniku: uzmi na se opleæak.

10 I reèe David: Gospode Bože Izrailjev! èuo je sluga tvoj da se Saul sprema da dođe na Keilu da raskopa grad mene radi.

11 Hoæe li me Keiljani predati u njegove ruke? hoæe li doæi Saul kao što je èuo sluga tvoj? Gospode Bože Izrailjev! kaži sluzi svojemu. A Gospod odgovori: doæi æe.

12 Opet reèe David: Keiljani hoæe li predati mene i moje ljude u ruke Saulove? A Gospod odgovori: predaæe.

13 Tada se David podiže sa svojim ljudima, oko šest stotina ljudi, i otidoše iz Keile, i idoše kuda mogoše. A kad Saulu javiše da je David pobjegao iz Keile, tada on ne htje iæi.

14 A David se bavljaše u pustinji po tvrdijem mjestima, i namjesti se na jednom brdu u pustinji Zifu. A Saul ga tražaše jednako, ali ga Gospod ne dade u njegove ruke.

15 I David videæi da je Saul izašao te traži dušu njegovu, osta u pustinji Zifu, u šumi.

16 A Jonatan sin Saulov podiže se i dođe k Davidu u šumu, i ukrijepi mu ruku u Gospodu;

17 I reèe mu: ne boj se, jer te neæe stignuti ruka cara Saula oca mojega; nego æeš carovati nad Izrailjem, a ja æu biti drugi za tobom; i Saul otac moj zna to.

18 I uèiniše njih dvojica vjeru pred Gospodom; i David osta u šumi, a Jonatan otide kuæi svojoj.

19 Tada dođoše Zifeji k Saulu u Gavaju, i rekoše: ne krije li se David kod nas po tvrdijem mjestima u šumi na brdu Eheli nadesno od Gesimona?

²⁰ Sada dakle po svoj želji duše svoje, care, izidi, a naše æe biti da ga predamo u ruke caru.

²¹ A Saul reèe: Gospod da vas blagoslovi, što me požaliste.

²² Idite sada i doznajte još bolje i razberite i promotrite gdje se sakrio i ko ga je ondje vidio; jer mi kažu da je vrlo lukav.

²³ Promotrite i vidite sva mjesta gdje se krije, pa opet dođite k meni kad dobro doznate, i ja æu poæi s vama; i ako bude u zemlji, tražiæu ga po svijem tisuæama Judinijem.

²⁴ Tada ustaše i otidoše u Zif prije Saula; a David i ljudi njegovi bijahu u pustinji Maonu u ravnici nadesno od Gesimona.

²⁵ I Saul izide sa svojim ljudima da ga traži; a Davidu javiše, te on siđe sa stijene i stade u pustinji Maonu. A Saul kad to èu, otide za Davidom u pustinju Maon.

²⁶ I Saul iđaðe jednom stranom planine, a David sa svojim ljudima drugom stranom planine; i David hiæaðe da uteèe Saulu, jer Saul sa svojim ljudima opkoljavaše Davida i njegove ljude da ih pohvata.

²⁷ U tom dođe glasnik Saulu govoreæi: brže hodi; jer Filisteji udariše na zemlju.

²⁸ Tada se vrati Saul ne tjerajuæi dalje Davida, i otide pred Filisteje. Otuda se prozva ono mjesto Sela-Amalekot.

24

¹ A David otišavši odande stade na tvrdijem mjestima Engadskim.

² I kad se Saul vrati odagnavši Filisteje, rekoše mu govoreæi: eno Davida u pustinji Engadskoj.

³ Tada uze Saul tri tisuæe ljudi izabranijeh iz svega Izrailja, i otide da traži Davida i ljude njegove po vrletima gdje su divokoze.

⁴ I dođe k torovima ovèijim ukraj puta gdje bijaše peæina; i Saul uđe u nju rad sebe; a David i njegovi ljudi sjeđahu u kraju u peæini.

⁵ I rekoše Davidu ljudi njegovi: evo dana, za koji ti reèe Gospod: evo ja ti predajem neprijatelja tvojega u ruke da uèiniš s njim što ti je volja. I David usta, te polako otsijeèe skut od plašta Saulova.

⁶ A poslije zadrhta srce Davidu što otsijeèe skut Saulu.

⁷ I reèe svojim ljudima: ne dao Bog da to uèinim gospodaru svojemu, pomazaniku Gospodnjemu, da podignem ruku svoju na nj. Jer je pomazanik Gospodnji.

⁸ I odvrati rijeèima David ljude svoje i ne dade im da ustanu na Saula. I Saul izašav iz peæine pođe svojim putem.

⁹ Potom David usta, i izašav iz peæine stade vikati za Saulom govoreæi: care gospodine! A Saul se obazre, a David se savi licem do zemlje i pokloni se.

¹⁰ I reèe David Saulu: zašto slušaš što ti kažu ljudi koji govore: eto David traži zlo tvoje?

¹¹ Evo, danas vidješe oèi tvoje da te je Gospod bio predao danas u moje ruke u ovoj peæini, i rekoše mi da te ubijem: ali te poštjedjeh, i rekoh: neæu dignuti ruke svoje na gospodara svojega, jer je pomazanik Gospodnji.

¹² Evo, oèe moj, evo vidi skut od plašta svojega u mojoj ruci; otsjekoh skut od plašta tvojega, a tebe ne ubih; poznaj i vidi da nema zla ni nepravde u ruci mojoj, i da ti nijesam zgriješio; a ti vrebaš dušu moju da je uzmeš.

¹³ Gospod neka sudi između mene i tebe, i neka me osveti od tebe; ali ruka se moja neæe podignuti na te.

¹⁴ Kako kaže stara prièa: od bezbožnijeh izlazi bezbožnost; zato se ruka moja neæe podignuti na te.

¹⁵ Za kim je izašao car Izrailjev? koga goniš? mrtva psa, buhu jednu.

¹⁶ Gospod neka bude sudija, i neka rasudi između mene i tebe; on neka vidi i raspravi moju parnicu i izbavi me iz ruke tvoje.

¹⁷ A kad izgovori David ove rijeèi Saulu, reèe Saul: je li to tvoj glas, sine Davide? I podigavši Saul glas svoj zaplaka.

¹⁸ I reèe Davidu: praviji si od mene, jer si mi vratio dobro za zlo koje sam ja tebi uèinio.

¹⁹ I danas si mi pokazao da mi dobro èiniš; jer me Gospod dade tebi u ruke, a ti me opet ne ubi.

²⁰ I ko bi našavši neprijatelja svojega pustio ga da ide dobrijem putem? Gospod neka ti vrati dobro za ovo što si mi uèinio danas.

²¹ I sada, evo, znam da æeš zacijelo biti car, i jako æe biti u tvojoj ruci carstvo Izrailjevo.

²² Zato mi se sada zakuni Gospodom da neæeš istrijebiti sjemena mojega poslije mene, ni imena mojega zatrti u domu oca mojega.

²³ I zakle se David Saulu; i Saul otide kuæi svojoj, a David i ljudi njegovi otidoše na tvrdo

mjesto.

25

¹ U tom umrije Samuilo i sabra se sav Izrailj, i plakaše za njim, i pogreboše ga u domu njegovu u Rami. A David usta i siđe u pustinju Faransku.

² A bijaše jedan èovjek u Maonu, a stoka mu bijaše na Karmilu; i bijaše èovjek vrlo bogat, jer imaše tri tisuæe ovaca i tisuæu koza, i tada strizijaše ovce svoje na Karmilu.

³ I bješe ime tomu èovjeku Naval, a ženi mu ime Avigeja; i ona bijaše žena razumna i lijepa, a on bijaše tvrda srca i opak, a bijaše od roda Halevova.

⁴ I David èu u pustinji da Naval striže ovce.

⁵ I posla David deset momaka, i reèe David momcima: idite na Karmil, i otidite k Navalu, i pozdravite ga od mene.

⁶ I recite mu: zdravo! i mir da ti je, i domu tvojemu da je mir, i svemu što imaš da je mir!

⁷ Èuo sam da strižeš ovce; pastiri su tvoji bivali kod nas, i ne uèinismo im nepravde, i ništa im nije nestalo dokle god bijahu na Karmilu.

⁸ Pitaj sluge svoje, i kazaæe ti. Neka ovi momci nađu milost pred tobom, jer dođosmo u dobar dan. Daj slugama svojim i Davidu sinu svojemu što ti dođe do ruke.

⁹ I dođoše momci Davidovi, i kazaše Navalu u ime Davidovo sve ove rijeèi, i umuèaše.

¹⁰ A Naval odgovori slugama Davidovijem i reèe: ko je David? i ko je sin Jesejev? Danas ima mnogo sluga koje bježe od svojih gospodara.

11 Eda li æu uzeti hljeb svoj i vodu svoju i meso što sam poklao za ljude koji mi strigu ovce, pa dati ljudima kojih ne znam odakle su?

12 Tada se vratiše momci Davidovi svojim putem, vratiše se, i došavši kazaše mu sve ove riječi.

13 A David reče svojim ljudima: pripašite svaki svoj mač. I pripasaše svaki svoj mač, i David pripasa svoj mač; i pođe za Davidom do èetiri stotine ljudi, a dvjesta ostaše kod prtljaga.

14 Ali Avigeji ženi Navalovoj kaza jedan između sluga njegovijeh govoreći: evo, David posla iz pustinje poslanike da pozdravi gospodara našega, a on ih otjera.

15 A ti su nam ljudi bili vrlo dobri, niti nam uèiniše krivo, niti nam èega nesta dokle god bijasmo kod njih u polju.

16 Nego nam bijahu zidovi i noæu i danju, dokle god bijasmo kod njih pasuæi ovce.

17 Zato sada gledaj i promisli šta æeš èiniti, jer je gotovo zlo gospodaru našem i svemu domu njegovu; a on je zao èovjek, da mu se ne može govoriti.

18 Tada Avigeja brže uze dvjesta hljebova i dvije mješine vina i pet ovaca zgotovljenijeh i pet mjerica pržena žita, i sto grozdova suhoga grožđa i dvjesta gruda suhих smokava, i metnu na magarce.

19 I reče momcima svojim: hajdete naprijed, a ja æu iæi za vama. A mužu svajemu Navalu ništa ne reče.

20 I sjedavši na magarca iđашe ispod gore, a gle, David i ljudi njegovi slažahu pred nju, i sukobi

se s njima.

²¹ A David govoraše: ele sam zaludu èuvao sve što je taj imao u pustinji da mu ništa ne bješe nestalo od svega što ima; jer mi vrati zlo za dobro.

²² To neka uèini Bog neprijateljima Davidovijem i to neka doda, ako mu do zore od svega što ima ostavim i ono što mokri uza zid.

²³ A kad Avigeja ugleda Davida, brže siđe s magarca, i pade pred Davidom na lice svoje i pokloni se do zemlje;

²⁴ I padnuvši mu k nogama reèe: na meni, gospodaru, neka bude ta krivica; ali da progovori sluškinja tvoja tebi, i èuj rijeèi sluškinje svoje.

²⁵ Neka gospodar moj ne gleda na toga nevaljaloga èovjeka, Naval, jer je kao ime što mu je; Naval mu je ime, i bezumlje je kod njega. A ja sluškinja tvoja nijesam vidjela momaka gospodara svojega, koje si slao.

²⁶ Zato sada, gospodaru, tako živ bio Gospod i tako živa bila duša tvoja, Gospod ti ne da da ideš na krv i da se osvetiš svojom rukom. Zato sada neka bude neprijateljima tvojim kao Navalu i svjema koji traže zla gospodaru mojemu.

²⁷ Evo dar što je donijela sluškinja gospodaru svojemu, da se da momcima koji idu za gospodarom mojim.

²⁸ Oprosti sluškinji svojoj krivicu; jer æe Gospod zacijelo naèiniti tvrdu kuæu gospodaru mojemu; jer ratove Gospodnje vodi gospodar moj i nije se našlo zlo na tebi nikad tvoga vijeka.

²⁹ I da ustane èovjek da te goni i traži dušu tvoju, duša æe gospodara mojega biti vezana u

svežnju živijeh kod Gospoda Boga tvojega, a duše æ neprijatelja tvojih baciti kao iz praæe.

³⁰ I kad Gospod uèini gospodaru mojemu svako dobro koje ti je obrekao, i postavi te voðem Izrailju,

³¹ Neæ ti biti spoticanja ni sablazni srcu gospodara mojega da je prolio krv ni za što i da se sam osvetio gospodar moj. I kad uèini Gospod dobro gospodaru mojemu, opomenuæeš se sluškinje svoje.

³² Tada reèe David Avigeji: da je blagosloven Gospod Bog Izrailjev, koji te danas posla meni na susret!

³³ I da su blagoslovene rijeèi tvoje, i ti da si blagoslovena, koja me odvratila danas da ne idem na krv i osvetim se svojom rukom.

³⁴ Doista, tako živ bio Gospod Bog Izrailjev, koji mi ne dade da ti uèinim zlo, da mi nijesi brže izašla na susret, ne bi ostalo Navalu do zore ni ono što uza zid mokri.

³⁵ I primi David iz ruke njezine što mu bješe donijela, i reèe joj: idi s mirom kuæi svojoj; eto, poslušah te, i pogledah na te.

³⁶ Potom se Avigeja vrati k Navalu; a gle, kod njega gozba u kuæi, kao carska gozba, i srce Navalu bješe veselo, i bijaše pijan vrlo. Zato mu ona ne reèe ništa do jutra.

³⁷ A ujutru, kad se Naval otrijezni, kaza mu žena sve ovo; a u njemu obamrije srce njegovo, i on posta kao kamen.

³⁸ A kad proðe do deset dana, udari Gospod Naval, te umrije.

³⁹ A kad David èu da je umro Naval, reèe: da je

blagosloven Gospod, koji osveti sramotu moju od Navalaa, i zadrža slugu svojega oda zla, a obrati Gospod Navalu na glavu zloæu njegovu. Potom posla David i poruèi Avigeji da æe je uzeti za ženu.

⁴⁰ I sluge Davidove doðoše k Avigeji na Karmil, i rekoše joj govoreæi: David nas posla k tebi da te uzme za ženu.

⁴¹ A ona usta i pokloni se licem do zemlje, i reèe: evo sluškinje tvoje, da služi i da pere noge slugama gospodara svojega.

⁴² Potom brže usta Avigeja, i sjede na magarca, i pet djevojaka njezinijeh pođe za njom, i otide za poslanicima Davidovijem, i posta mu žena.

⁴³ A David uze i Ahinoamu iz Jezraela, i obje mu bjehu žene.

⁴⁴ Jer Saul dade Mihalu kæer svoju, ženu Davidovu, Faltiju sinu Laisovu iz Galima.

26

¹ Opet doðoše Zifeji k Saulu u Gavaju govoreæi: ne krije li se David na brdu Eheli prema Gesimonu?

² A Saul se podiže i siđe u pustinju Zifsku, i s njim tri tisuæe ljudi izabranijeh iz Izrailja, da traži Davida u pustinji Zifskoj.

³ I stade Saul u oko na brdu Eheli prema Gesimonu kraj puta; a David osta u pustinji, i opazi da Saul ide za njim u pustinju.

⁴ I posla David uhode, i od njih dozna zacijelo da je došao Saul.

⁵ Tada se podiže David i dođe na mjesto gdje Saul bijaše s vojskom. I David vidje mjesto gdje

spavaše Saul i Avenir sin Nirov vojvoda njegov; a spavaše Saul među kolima a narod ležашe oko njega.

⁶ I David progovori i reèe Ahimelehu Hetejinu i Avisaju sinu Serujinu bratu Joavovu: ko æe siæi sa mnom k Saulu u oko? A Avisaj odgovori: ja æu siæi s tobom.

⁷ I tako David i Avisaj doðoše noæu k narodu; a gle, Saul ležашe i spavaše između kola, i koplje mu bješe èelo glave pobodeno u zemlju; Avenir pak i narod ležahu oko njega.

⁸ Tada reèe Avisaj Davidu: danas ti dade Bog neprijatelja tvojega u ruke; zato sada da ga probodem kopljem za zemlju jedanput, neæu više.

⁹ A David reèe Avisaju: nemoj ga ubiti; jer ko æe podignuti ruku svoju na pomazanika Gospodnjega i biti prav?

¹⁰ Još reèe David: tako živ bio Gospod, Gospod æe ga ubiti, ili æe doæi dan njegov da umre, ili æe izaæi u boj i poginuti.

¹¹ Ne dao mi Bog da dignem ruku svoju na pomazanika Gospodnjega! Nego uzmi sada koplje što mu je èelo glave i èašu za vodu, pa da idemo.

¹² I David uze koplje i èašu za vodu, što bješe èelo glave Saulu, i otidoše; i niko ih ne vidje ni osjeti, niti se koji probudi, nego svi spavahu; jer bješe napao na njih tvrd san od Gospoda.

¹³ I David prešav na drugu stranu stade navrh brda izdaleka; i bješe između njih mnogo mjesta.

¹⁴ I stade David vikati narod i Avenira sina Nirova govoreæi: što se ne odzivaš, Avenire? A

Avenir se odazva i reèe: koji si ti što vièeš cara?

15 A David reèe Aveniru: nijesi li ti junak? i ko je kao ti u Izrailju? Zašto nijesi èuvao cara gospodara svojega? Jer je išao jedan iz naroda da ubije gospodara tvojega.

16 Nijesi dobro radio. Tako da je živ Gospod, zaslužili ste smrt što nijeste èuvali gospodara svojega, pomazanika Gospodnjega. Eto, gledaj, gdje je koplje carevo i èaša za vodu što mu bješe èelo glave?

17 Tada Saul pozna glas Davidov, i reèe: je li to tvoj glas, sine Davide? A David reèe: moj je glas, care gospodaru!

18 Još reèe: zašto gospodar moj goni slugu svojega? jer šta sam uèinio? i kako je zlo u ruci mojoj?

19 Zato sada care gospodaru moj, poslušaj rijeèi sluge svojega. Ako te Gospod draži na mene, neka mu je ugodan prinos tvoj; ako li sinovi èovjeèiji, prokleti su pred Gospodom, jer me izagnaše danas da se ne držim našljedstva Gospodnjega, i rekoše: idi, služi tuđim bogovima.

20 Ali sada da ne padne krv moja na zemlju daleko od oèiju Gospodnjih; jer car Izrailjev izide da traži buhu jednu, kao kad ko goni jarebicu po planini.

21 Tada reèe Saul: zgriješio sam; vrati se, sine Davide, neæu ti otsele èiniti zla, kad ti danas draga bi duša moja; evo, ludo sam radio i pogriješio sam veoma.

22 A David odgovori i reèe: evo koplja careva; neka dođe koji od momaka i neka ga uzme.

²³ A Gospod æe platiti svakome po pravdi njegovoj i po vjeri njegovoj. Jer te bješe predao Gospod danas u ruke moje, ali ne htjeh dignuti ruke svoje na pomazanika Gospodnjega.

²⁴ I zato, evo, kako je danas meni draga bila duša tvoja, tako neka bude draga moja duša pred Gospodom, i neka me izbavi iz svake nevolje.

²⁵ A Saul reèe Davidu: da si blagosloven, sine moj Davide! izvršiæeš i nadvladaæeš. Tada David otide svojim putem, a Saul se vrati u svoje mjesto.

27

¹ Ali David reèe u srcu svojem: poginuæu kadgod od ruke Saulove; nema bolje za me nego da pobjegnem u zemlju Filistejsku, te æe me se Saul okaniti i neæe me više tražiti po krajevima Izrailjevijem; tako æu se izbaviti iz ruku njegovijeh.

² Tada se podiže David i otide sa šest stotina ljudi koji bijahu s njim k Ahisu sinu Maohovu caru Gatskom.

³ I osta David kod Ahisa u Gatu i ljudi njegovi, svaki sa svojom porodicom, David sa dvije žene svoje, Ahinoamom iz Jezraela i Avigejom iz Karmila ženom Navalovom.

⁴ I kad javiše Saulu da je David utekao u Gat, presta ga tražiti.

⁵ A David reèe Ahisu: ako sam našao milost pred tobom, neka mi dadu mjesto u kom gradu ove zemlje, da sjedim ondje, jer zašto da sjedi sluga tvoj s tobom u carskom gradu?

⁶ I dade mu Ahis onoga dana Siklag. Zato Siklag pripada carevima Judinijem do današnjega dana.

⁷ I osta David u zemlji Filistejskoj godinu i èetiri mjeseca.

⁸ I izlažaše David sa svojim ljudima, i udaraše na Gesureje i Gerzeje i na Amalike; jer ti narodi življahu od starine u onoj zemlji od Sura pa do zemlje Misirske.

⁹ I pustošaše David onu zemlju ne ostavljajuæi u životu ni èovjeka ni žene, i otimaše ovce i volove i magarce i kamile i ruho, i vraæajuæi se dolažaše k Ahisu.

¹⁰ I Ahis pitaše: gdje ste danas udarali? A David govoraše: na južnu stranu Judinu, i na južnu stranu Jerameilsku, i na južnu stranu Kenejsku.

¹¹ Ali ne ostavljaše David u životu ni èovjeka ni žene da dovede u Gat govoreæi: da nas ne tuže govoreæi: tako je uradio David. I taki mu bijaše obièaj za sve vrijeme dokle bijaše u zemlji Filistejskoj.

¹² I Ahis vjerovaše Davidu, i govoraše: baš se omrazio s narodom svojim Izrailjem; zato æe mi biti sluga dovijeka.

28

¹ I u ono vrijeme skupiše Filisteji vojsku svoju da zavojšte na Izrailja; i reèe Ahis Davidu: znaj da æeš iæi sa mnom na vojsku ti i tvoji ljudi.

² A David reèe Ahisu: sad æeš vidjeti šta æe uèiniti tvoj sluga. A Ahis reèe Davidu: zato æu te postaviti da si èuvar glave moje svagda.

³ A Samuilo bijaše umro, i plaka za njim sav Izrailj, i pogreboše ga u Rami, u njegovu gradu. I Saul bijaše istrijebio iz zemlje gatare i vraèare.

⁴ I Filisteji skupivši se dođoše i stadoše u oko kod Sunima; skupi i Saul sve Izrailjce, i stadoše u oko kod Gelvuje.

⁵ Saul pak videæi vojsku Filistejsku uplaši se, i srce mu uzdrhta veoma.

⁶ I upita Saul Gospoda, ali mu Gospod ne odgovori ni u snu ni preko Urima, ni preko proroka.

⁷ I Saul reèe slugama svojim: tražite mi ženu s duhom vraèarskim, da otidem k njoj i upitam je. A sluge mu rekoše: evo u Endoru ima žena u kojoj je duh vraèarski.

⁸ Tada se Saul preruši obukav druge haljine, i otide sa dva èovjeka, i dođe k onoj ženi noæu; i on joj reèe: hajde vraèaj mi duhom vraèarskim, i dozovi mi onoga koga ti kažem.

⁹ Ali mu žena reèe: ta ti znaš šta je uèinio Saul i kako je istrijebio iz zemlje gatare i vraèare; zašto dakle meæeš zamku duši mojoj da me ubiješ?

¹⁰ A Saul joj se zakle Gospodom govoreæi: tako živ bio Gospod! neæe ti biti ništa za to.

¹¹ Tada reèe žena: koga da ti dozovem? A on reèe: Samuila mi dozovi.

¹² A kad žena vidje Samuila, povika iza glasa, i reèe žena Saulu govoreæi: zašto si me prevario? ta ti si Saul.

¹³ A car joj reèe: ne boj se; nego šta si vidjela? A žena reèe Saulu: bogove sam vidjela gdje izlaze iz zemlje.

¹⁴ On joj opet reèe: kakav je? Ona mu reèe: star èovjek izlazi ogrnut plaštem. Tada razumje Saul da je Samuilo, i savi se licem do zemlje i pokloni se.

¹⁵ A Samuilo reèe Saulu: zašto si me uznemirio i izazvao? Odgovori Saul: u nevolji sam velikoj, jer Filisteji zavojštiše na me, a Bog je otstupio od mene, i ne odgovara mi više ni preko proroka ni u snu, zato pozvah tebe da mi kažeš šta æu èiniti.

¹⁶ A Samuilo reèe: pa što mene pitaš, kad je Gospod otstupio od tebe i postao ti neprijatelj?

¹⁷ Gospod je uèinio kako je kazao preko mene; jer je Gospod istrkao carstvo iz tvoje ruke i dao ga bližnjemu tvojemu Davidu;

¹⁸ Jer nijesi poslušao glasa Gospodnjega, niti si izvršio žestokoga gnjeva njegova na Amaliku; zato ti je danas Gospod to uèinio.

¹⁹ I Gospod æe predati i Izrailja s tobom u ruke Filistejima; te æeš sutra ti i sinovi tvoji biti kod mene; i oko Izrailjski predaæe Gospod u ruke Filistejima.

²⁰ A Saul ujedanput pade na zemlju kolik je dug, jer se vrlo uplaši od rijeèi Samuilovijeh, i ne bješe snage u njemu, jer ne bješe ništa jeo vas dan i svu noæ.

²¹ Tada žena pristupi k Saulu, i videæi ga vrlo uplašena reèe mu: evo, sluškinja te je tvoja poslušala, i nijesam za život svoj marila da bih te poslušala što si mi kazao.

²² Nego sada i ti poslušaj šta æe ti sluškinja tvoja kazati: postaviæu ti malo hljeba, te jedi da se okrijepiš da se možeš vratiti svojim putem.

²³ A on ne htje, i reèe: neæu jesti. Ali navališe na nj sluge njegove i žena, te ih poslušā, i ustavši sa zemlje sjede na postelju.

²⁴ A žena imaše kod kuæe tele ugojeno, i brže ga zakla, i uze brašna te umijesi i ispeèe hljebove prijesne.

²⁵ Potom postavi Saulu i slugama njegovijem, te jedoše. A poslije ustaše i otidoše iste noæi.

29

¹ A Filisteji skupiše svu vojsku svoju kod Afeka, a Izrailj stade u oko kod izvora u Jezraelu.

² I knezovi Filistejski iðahu sa stotinama i tisuæama; a David i njegovi ljudi iðahu najposlije s Ahisom.

³ I rekoše knezovi Filistejski: što æe ti Jevreji? A Ahis reèe knezovima Filistejskim: nije li ovo David sluga cara Izrailjskoga Saula, koji je kod mene toliko vremena, toliko godina, i ne naðoh na njemu ništa otkako je dobjegao do ovoga dana?

⁴ Ali se rasrdiše na nj knezovi Filistejski, i rekoše mu knezovi Filistejski: pošlji natrag toga èovjeka, neka se vrati u svoje mjesto gdje si ga postavio, i neka ne ide s nama u boj, da se ne okrene na nas u boju; jer èim bi se opet umilio gospodarstvu svojemu ako ne glavama ovijeh ljudi?

⁵ Nije li to David o kojem se pjevalo igrajuæi i govorilo: zgubi Saul svoju tisuæu, ali David svojih deset tisuæa?

⁶ Tada Ahis dozva Davida, i reèe mu: tako bio živ Gospod, ti si pošten, i milo mi je da hodiš sa mnom u boj; jer ne naðoh nikakoga zla na tebi

otkako si došao k meni do ovoga dana; ali nijesi po volji knezovima.

⁷ Nego vrati se i idi s mirom da ne uèiniš što što ne bi bilo milo knezovima Filistejskim.

⁸ A David reèe Ahisu: ali šta sam uèinio? šta li si našao na sluzi svojem otkako sam kod tebe do ovoga dana, da ne idem da se bijem s neprijateljima gospodara svojega cara?

⁹ A Ahis odgovarajuæi reèe Davidu: znam; doista si mi mio kao anđeo Božji; ali knezovi Filistejski rekoše: neka ne ide s nama u boj.

¹⁰ Nego ustani sjutra rano sa slugama gospodara svojega koje su došle s tobom; ustanite rano èim svane, pa idite.

¹¹ I urani David i ljudi njegovi, i otide rano, i vrati se u zemlju Filistejsku; a Filisteji otidoše u Jezrael.

30

¹ I treæi dan dođe David sa svojim ljudima u Siklag, a Amalici bijahu udarili na južnu stranu i na Siklag, i razvalili Siklag i ognjem ga spalili.

² I bjehu zarobili ženskinje koje bješe ondje, i malo i veliko; ali ne bjehu ubili nikoga, nego ih bjehu odveli i otišli svojim putem.

³ I kad David dođe sa svojim ljudima u grad, a to grad spaljen ognjem, i žene njihove i sinovi i kæeri njihove zarobljene.

⁴ I podiže David i narod koji bijaše s njim glas svoj, i plakaše dokle veæ ne mogoše plakati.

⁵ I obje žene Davidove zarobiše se, Ahinoama iz Jezraela i Avigeja iz Karmila žena Navalova.

⁶ I David bješe na mucu velikoj, jer narod govoraše da ga zaspu kamenjem; jer žalostan bješe sav narod, svaki za sinovima svojim i za kæerima svojim; ali se David ohrabri u Gospodu Bogu svojem.

⁷ I reèe David Avijataru svešteniku sinu Ahimelehovu: uzmi opleæak za me. I uze Avijatar opleæak za Davida.

⁸ I upita David Gospoda govoreæi: hoæu li potjerati tu èetu? hoæu li je stignuti? A Gospod mu reèe: potjeraj, jer æeš zacijelo stignuti i izbaviæeš.

⁹ I poèe David sa šest stotina ljudi što bijahu s njim, i doðoše do potoka Vosora; i ondje ostaše jedni.

¹⁰ A David sa èetiri stotine ljudi potjera dalje, a dvjesta ljudi osta, koji sustaše te ne mogoše prijeæi preko potoka Vosora.

¹¹ I naðoše jednoga Misirca u polju, i dovedoše ga k Davidu, i dadoše mu hljeba da jede i vode da pije,

¹² I dadoše mu grudu smokava i dva grozda suha. I pojedavši oporavi se, jer tri dana i tri noæi ne bješe ništa jeo niti vode pio.

¹³ Tada mu reèe David: èiji si ti? i odakle si? A on reèe: ja sam rodnom Misirac, sluga jednoga Amalika, a gospodar me ostavi, jer se razboljeh prije tri dana.

¹⁴ Udarismo na južnu stranu Heretejsku i na Judinu i na južnu stranu Halevovu, i Siklag spalismo ognjem.

¹⁵ A David mu reèe: bi li me mogao odvesti k toj èeti? A on reèe: zakuni mi se Bogom

da me neæeš pogubiti ni izdati u ruke mojemu gospodaru, pa æu te odvesti k toj èeti.

¹⁶ I odvede ga; i gle, oni se bijahu raširili po svoj zemlji onoj jeduæi i pijuæi i veseleæi se velikim plijenom koji zaplijeniše iz zemlje Filistejske i iz zemlje Judine.

¹⁷ I David ih bi od veèera do veèera drugoga dana, te niko ne uteèe, osim èetiri stotine mladiæa, koji sjedavši na kamile pobjegoše.

¹⁸ I tako izbavi David sve što bijahu uzeli Amalici, i obje žene svoje izbavi David.

¹⁹ I ništa ne izgubiše, ni malo ni veliko, ni sinove ni kæeri, ni što od plijena i od svega što im bijahu uzeli; sve povrati David.

²⁰ Takoðer uze David i ostale sve ovce i volove, koje goneæi pred svojom stokom govorahu: ovo je plijen Davidov.

²¹ I kad se vrati David k onijem dvjesta ljudi koji bjehu sustali te ne mogoše iæi za Davidom, i koje ostavi na potoku Vosoru, izidoše na susret Davidu i narodu koji bijaše s njim. I David pristupivši k narodu pozdravi ih.

²² Tada progovoriše svi zli i nevaljali ljudi između onijeh koji su išli s Davidom, i rekoše: što nijesu išli s nama, zato da im ne damo od plijena koji izbavimo, nego svaki ženu svoju i sinove svoje neka uzmu, pa nek idu.

²³ Ali David reèe: nemojte tako èiniti, braæo moja, s onijem što nam je dao Gospod koji nas je saèuvao i dao nam u ruke èetu koja bješe izašla na nas.

²⁴ I ko æe vas poslušati u tome? jer kakav je dio onome koji ide u boj taki je i onome koji ostane

kod prtljaga; jednako treba da podijele.

²⁵ Tako bi od toga dana unapredak, i to posta uredba i zakon u Izrailju do danas.

²⁶ I kad dođe David u Siklag, posla od plijena starješinama Judinijem, prijateljima svojim, govoreæi: evo vam dar od plijena neprijatelja Gospodnjih;

²⁷ Onima u Vetilju, i onima u Ramotu na jugu, i onima u Jatiru,

²⁸ I onima u Aroiru, i onima u Sifmotu, i onima u Estemoji,

²⁹ I onima u Rahalu, i onima u gradovima Jerameilskim, i onima u gradovima Kenejskim,

³⁰ I onima u Ormi, i onima u Hor-Asanu, i onima u Atahu,

³¹ I onima u Hevronu i po svijem mjestima u koja je dolazio David s ljudima svojim.

31

¹ A Filisteji se pobiše s Izrailjcima, i pobjegoše Izrailjci ispred Filisteja, i padahu mrtvi na gori Gelvuji.

² I stigoše Filisteji Saula i sinove njegove; i pogubiše Filisteji Jonatana i Avinadava i Melhi-Suva, sinove Saulove.

³ I boj posta žešæi oko Saula, i nađoše ga strijelci, i on se vrlo uplaši od strijelaca.

⁴ I reèe Saul momku koji mu nošaðe oruđe: izvadi maè svoj i probodi me, da ne dođu ti neobrezani i probodu me i narugaju mi se. Ali ne htje momak što mu nošaðe oruđe, jer ga bješe vrlo strah. Tada Saul uze maè, i baci se na nj.

⁵ A kad momak koji nošaše oružje vidje Saula mrtva, baci se i on na svoj maè i umrije s njim.

⁶ Tako pogibe Saul i tri sina njegova i momak koji mu nošaše oružje i svi ljudi njegovi zajedno onoga dana.

⁷ A Izrailjci koji bijahu s ovu stranu potoka i s ovu stranu Jordana kad vidješe gdje Izrailjci pobjegoše i gdje pogibe Saul i njegovi sinovi, ostaviše gradove i pobjegoše, te dođoše Filisteji i ostaše u njima.

⁸ A sutradan dođoše Filisteji da svlaèe mrtve; i nađoše Saula i tri sina njegova gdje leže na gori Gelvuji.

⁹ I otsjekoše mu glavu, i skidoše oružje s njega, i poslaše u zemlju Filistejsku na sve strane da se objavi u kuæi njihovijeh lažnijeh bogova i po narodu.

¹⁰ I ostaviše oružje njegovo u kuæi Astarotinoj, a tijelo njegovo objesiše na zid Vet-sanski.

¹¹ A èuše stanovnici u Javisu Galadovu šta uèiniše Filisteji od Saula.

¹² I podigoše se svi ljudi hrabri, i išavši svu noæ skidoše tijelo Saulovo i tjelesa sinova njegovijeh sa zida Vet-sanskoga, pa se vratiše u Javis, i ondje ih spališe.

¹³ I uzeše kosti njihove i pogreboše ih pod drvetom u Javisu, i postiše sedam dana.

Sveta Biblija
The Holy Bible in Serbian (Latin alphabet),
translated by Vuk Karadžić and Đura Daničić

Public Domain

Language: srpski jezik (Serbian)

Translation by: Vuk Karadžić, Đura Daničić

Vuk Karadžić translated the New Testament of the Bible in Serbian, publishing it in Vienna in 1847. Đura Daničić assisted Karadžić in that work, and later added an Old Testament translation, published in Belgrade in 1865. This copy was brought to you by eBible.org.

2018-11-11

PDF generated using Haiola and XeLaTeX on 18 Apr 2025 from source files dated 13 Dec 2023

b8f62a27-62f9-583b-a831-9166bce7ae27